

DE STER

90STE JAARGANG

NUMMER 8

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

AUGUSTUS 1990

DE STER

AUGUSTUS 1990

ARTIKEL EN

2

BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM

**KUNNEN ZIEN:
EEN KOSTBAAR GESCHENK**
PRESIDENT
THOMAS S. MONSON

8

**WE HOEVEN HET ALLEEN
MAAR TE VRAGEN**
NESTOR CORONEL

10

UIT HET HOL VAN DE TIJGER
CONG TON NU TUONG-VY

16

**ALS EEN TIENER DRUGS
OF DRANK GEBRUIKT**
SUE BERGIN

33

EEN HEDENDAAGSE PROFET!
ANN NICODEMUS
CHRISTENSEN

40

**DE KERK
IS ER VOOR IEDEREEN**
PRESIDENT
HOWARD W. HUNTER

46

**HET GEBED VOOR
DE AARDAPPELOOGST**
EDWARD C. JOHN

VOOR DE JONGEREN

25

**GEEF ER ALSJEBLIJFT
NIET AAN TOE**

28

VRAAGEN ANTWOORD
BELIJDEN AAN DE BISSCHOP

34

RYAN MOODY
PETREA EN BRIAN KELLY

RUBRIEKEN

1

INGEZONDEN BRIEVEN

15

HUISBEZOEKBOODSCHAP
**GEDENK HEM DOOR
ONDERLINGE LIEFDE**

OP DE OMSLAG:
FOTO'S VOOR DE OMSLAG
EN HET ARTIKEL
'RYAN MOODY'
VAN BRIAN K. KELLY

DE KINDERSTER

2

SYDELL'S ZEGENING
LEORA WILLIAMS
ZABRISKIE

5

VEEL PLEZIER!

6

PARTICIPATIEPERIODE
EEN DAG MET DE BISSCHOP
LAUREL ROHLFING

8

**CREATIEVE VRIENDEN
IN HET NIEUWS**

10

**ALLEEN IK,
MIJN VADER EN DE STERREN**
RAY GOLDRUP

12

SCHRIFTUURLIJKE REUZEN
HET GEBED VAN HANNA
SHERRIE JOHNSON

14

VERHALEN
UIT HET BOEK VAN MORMON
DE OVERSTEEK

16

**ONZE BISSCHOPPEN
IN DE KERK**
PRESIDENT
GORDON B. HINCKLEY

GEACTIVEERD

Toen ik tien was, werd ik lid van de kerk, maar in de jaren daarop werd ik inactief. Ik had veel problemen maar ik geen oplossing voor zag. Maar omdat mijn moeder de tijdschriftvertegenwoordigster was, hadden we altijd veel tijdschriften van de kerk in huis, en ik bleef altijd de *Liahona* (Spaans) lezen.

Artikelen als 'Absolute waarheid' van president Spencer W. Kimball, en 'De kaars des Heren' van ouderling Boyd K. Packer hielpen mij om te besluiten weer naar de kerk te gaan en te proberen meer als Christus te worden.

De *Liahona* is mij ook op andere momenten tot zegen geweest. Ik heb een vriend die zelfmoord had proberen te plegen. Ik bracht hem een exemplaar van de *Liahona* waar een artikel over zelfmoord in stond, en we praatte over de kerk. Hij liet zich kort daarop dopen.

Ik ken nu in mijn eigen land, Mexico, op zending, en mijn vriend bereidt zich op een zending voor. Dat was allemaal niet gebeurd als ik niet de *Liahona* was blijven lezen toen ik inactief was. Ik dank mijn Hemelse Vader voor de publikaties van de kerk.

Juan Luis Cano Rico
Xalapa, Veracruz, Mexico

EEN VOORRECHT

Liahona is de titel van het tijdschrift van de kerk in het Spaans, en doet ons denken aan de *Liahona* die de Nephieten ontvingen (1 Nephi 16:10) om hen door de wildernis te leiden. Het tijdschrift is ook met recht een wegwijzer. Het bevat de meest recente instructies en waarschuwingen van de profeet des Heren, Ezra Taft Benson. Door deze boodschappen toe te passen, kunnen we leren om rechtvaardig te leven.

President Bensons boodschap in de *Liahona* van juni 1989, 'Denk aan Christus', raakte mij diep. Hij zei dat we verantwoordelijk voor onze gedachten zijn omdat, aan het eind van ons leven, ons hele leven de som van onze gedachten zal zijn. Daarom moeten we letten op wat we doen, en vooral op wat we denken.

Raul Fuentealba
Santiago, Chili

ONRECHTVAARDIGE

HEERSCHAPPIJ

Het artikel 'Onrechtvaardige heerschappij in het huwelijk' (juni 1990) was precies op tijd en hard nodig. Maar één punt kwam niet echt ter sprake: plagen.

Plagen wordt niet als mishandeling gezien. 'Het is maar voor de grap.' Maar wil plagen effect hebben, zal het toch een beetje verlegenheid, ongemak of pijn moeten

veroorzaken. Als al die elementen ontbreken, heeft plagen geen zin. En wat zijn de motieven van de plaaggeest? Men heeft het meestal niet, maar hij reageert zijn eigen frustraties of boosheid af op iemand die van de samenleving niet mag terugslaan.

We zouden er allemaal goed aan doen om eens naar onszelf te kijken en te bedenken dat bepaalde zaken nooit het onderwerp van plagerij mogen worden - naam; leeftijd; etnische groepering; godsdienst; voorkomen; woonplaats; beroep; iets waar de persoon niet goed in is; een handicap of misvorming; een gezinsprobleem; of iets wat een pijnlijke beslissing noodzakelijk maakt.

Waarschijnlijk zijn er momenten dat zachtvaardige, onpersoonlijke plagerij leuk is. We hebben behoefte aan humor. Maar als iemand erdoor gekwetst wordt, is het niet leuk meer.

Naam op
verzoek niet afgedrukt

Augustus 1990 90ste jaargang Nummer 8
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jesus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Essays', 'New Era' en 'Friend'.
Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson
Raad der Twaalf:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott
Adviseurs:
Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland
Redacteur: Rex D. Pinegar
Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemlein
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: M. Masato Kawaasaki
Vormgeving: Sharri Kook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:
J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260
Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 72/71 3 34

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jesus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het Ujlaans.
Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3403) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.
POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.
Jaarabonnements:
Nederland: f 30,00
Belgie: Bfr. 520,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00
Het abonnement kan elk gewest moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptie ontvangt.
Verschijnt twaalf maal per jaar
Printed by
Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany
PB MA 9008 DU

Kunnen zien: een kostbaar geschenk

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
TWEDE RAADGEVER IN HET EERSTE PRESIDIUUM

Als Jezus de mensen onderwees, gebruikte Hij eenvoudige taal. Of Hij nu over de stoffige wegen van Perea naar Jeruzalem reisde, de schare aan de oever van het Meer van Galilea toesprak, of uitrustte bij de bron van Jakob in Samaria, Hij onderwees in gelijkenissen. Jezus sprak vaak over harten die weten en voelen, oren die horen en ogen die zien.

Net als in Christus' tijd zijn er ook nu mensen die het zonder gezichtsvermogen moeten stellen. Zo was er een blinde in een grote stad die dag in dag uit op zijn plekje in een drukke straat zat om zo te proberen zijn kostje bij elkaar te scharrelen. In de ene hand had hij een oude vilten hoed vol potloden; in de andere hand een metalen beker. Zijn simpele smeekbede aan de voorbijgangers was kort en bondig, en wekte de indruk een laatste, wanhopige poging te zijn. Op het bordje dat aan een touwtje om zijn nek hing, stond een korte mededeling: 'Ik ben blind'.

De meeste mensen namen niet de moeite om zijn potloden te kopen of wat geld in de beker te gooien; zij hadden het te druk met hun eigen problemen. Die beker raakte nooit vol, zelfs niet half vol. Maar op een mooie lentedag kwam er een man voorbij die een paar woorden op het verweerde bordje bijschreef. Er stond nu niet meer 'Ik ben blind', maar 'Het is lente en ik ben blind'. Het menselijke mededogen kon niet meer worden onderdrukt. De beker was al snel vol. Maar het geld was een schamele vervanging van het verlangde gezichtsvermogen.

Ik herinner mij een artikel over een gezin op Sicilië, waarin stond: 'Vijf jonge broers, sinds hun geboorte blind, vingen afgelopen dinsdag een eerste glimp van de wereld op. Zij huilden van vreugde.' De broertjes Rotolo hadden een staaroperatie ondergaan. De chirurg, Luigi Picardo, moet toen hij in een verduisterde kamer het verband afdeed wel gehoopt en gebeden hebben dat de operatie geslaagd was.

De eerste die sprak was de vierjarige Calogero, de jongste van de broertjes. 'Das . . .' riep hij, waarbij hij aan de stropdas van de arts trok. 'Ik kan zien, ik

OVERAL ZIJN ER
MANNEN EN VROUWEN
DIE MET ONZE HULP
EEN BETER MENS ZOU-
DEN WORDEN. MIS-
SCHIEN EEN BUUR, EEN
VRIEND, EEN COLLEGA;
ALLEMAAL ZIJN ZE
ONZE BROEDERS
EN ZUSTERS.

kan zien!’ De verwijdering van het verband van de anderen ging gepaard met kreten van blijdschap. De vader van de jongen kon het nauwelijks geloven toen hij het hoofd van zijn oudste zoon Carmelo in zijn handen nam en zacht vroeg: ‘Kun je zien, jongen? Kun je echt zien?’

De moeder van de jongens, de artsen en allen die aanwezig waren, huilden van vreugde. Dokter Picardo deed het verband bij de jongens weer om en ging toen de kamer uit. In de gang ging hij op een bank zitten en huilde weer. ‘Nog nooit’, zei hij, ‘heb ik zo’n sereniteit gevoeld, zo’n intens geluk.’ Zo schonk een bekwaam chirurg het gezichtsvermogen aan vijf blindgeboren jongetjes.

We kennen allemaal iemand die niet kan zien. Ook kennen we vele anderen die op klaarlichte dag in duisternis wandelen. Deze laatste groep zal nooit de witte stok met de rode streepjes bij zich dragen en zich voorzichtig tikkend een weg zoeken. Zij zullen niet naast een blindegeleidehond lopen en geen bordje om hun nek dragen met ‘Ik ben blind’ erop. Maar blind zijn ze wel. Sommigen zijn verblind door boosheid, anderen door onverschilligheid, wrok, haat, vooroordeel, onwetendheid, of doordat zij goede kansen op groei hebben gemist.

Over hen heeft de Heer gezegd: ‘... hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen’ (Matteüs 13:15).

Zulke mensen zouden heel goed kunnen zeggen: ‘Het is lente, het evangelie van Jezus Christus is hersteld, en toch ben ik blind.’ Sommigen, zoals de vriend van Filippus in het Nieuwe Testament, roepen uit: ‘Hoe zou ik [mijn weg kunnen vinden], als niet iemand mij de weg wijst?’ (Handelingen 8:31.) Anderen zijn te verlegen, te bang om de benodigde hulp te vragen die hun geestelijke gezichtsvermogen kan terugbrengen.

De genezing van de broers Rotolo was wereldnieuws. In letterlijk duizenden andere gevallen verloopt de overgang

van dichte, wanhopige duisternis naar heerlijk geestelijk licht zonder publiciteit, zonder wereldse erkenning.

Ik wil graag twee typerende opmerkingen met u delen van mensen die eens blind waren maar nu, dankzij trouwe huisonderwijzers en gemotiveerde leiders, in licht en waarheid wandelen.

Een gezin schrijft het volgende: ‘Voordat wij weer actief werden in de kerk, vonden we dat wij een redelijk, normaal leven leidden. Natuurlijk, we hadden onze problemen, onze ‘ups and downs’. Maar er ontbrak iets in ons huis, en dat was de verbondenheid die alleen het priesterschap kan brengen. Nu hebben wij die zegen, en onze liefde voor elkaar is groter dan we ooit hadden durven dromen. We zijn echt gelukkig.’

Een ander gezin schrijft: ‘Elke avond danken wij onze Hemelse Vader voor onze bisschop en onze huisonderwijzers, die ons geholpen hebben datgene te bereiken wat zo ver weg leek, wat zo onbereikbaar scheen. Nu hebben wij een gemoedsrust die niet in woorden te vatten is.’

Zij die de hand van de Meester gevoeld hebben, vinden het vaak moeilijk om de verandering in hun leven te verklaren. Er is een verlangen om beter te leven, om trouw te dienen, om nederig te zijn, en meer als de Heiland te zijn. Zij hebben hun geestelijk gezichtsvermogen gekregen en een glimp opgevangen van de beloften van de eeuwigheid, en herhalen als het ware de woorden van de blinde man die door Jezus was genezen: ‘Eén ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan’ (Johannes 9:25).

Hoe kunnen wij die wonderen verklaren? Waarom ineens zo’n dadendrang? Een dichter schreef eens over de dood: ‘God raakte hem aan, en hij sliep.’ Met deze nieuwe geboorte voor ogen zeg ik: ‘God raakte hen aan, en zij ontwaakten.’

Er zijn twee fundamentele redenen voor deze verandering in houding, gewoonten en daden.

Ten eerste, broeders en zusters hebben hun eeuwig potentieel gezien, en hebben besloten die te verwezenlijken. Een-

mens kan met middelmatigheid niet echt tevreden meer zijn als hij eenmaal weet dat uitmuntendheid binnen zijn bereik ligt.

Ten tweede, andere mannen, vrouwen en jonge mensen zijn in Christus' voetsporen getreden, hebben hun naasten liefgehad als zichzelf en hebben hen geholpen om hun rechtvaardige doelen te bereiken.

De katalysator bij dit proces was en is het beginsel liefde, vaak de edelste eigenschap van de menselijke ziel genoemd.

Vaak kan de liefde van een kind iemand tot daden aanzetten en een verandering in zijn of haar hart en leven teweegbrengen. Rond de kerst liep een jongetje aan de hand van zijn vader en moeder door een groot warenhuis naar de speelgoedafdeling om de kerstman te zien. Toen de kleine even met de kerstman praatte, vroeg deze: 'Wat wil je voor kerstmis hebben?' Hij wist even niet wat hij moest zeggen toen het jongetje antwoordde: 'Alleen maar dat papa weer net zoveel van mama gaat houden als vroeger.' Kan een vader zoiets horen en niet geraakt worden? Een moeder?

Vaak is het de liefde van een geduldige, begripvolle en vergevingsgezinde vrouw die in haar man een verlangen opwekt om beter te leven, om de echtgenoot en vader te zijn die hij moet en kan zijn.

Ik weet nog hoe ik eens het voorrecht had om in de tempel een echtpaar te verzegelen dat ik al jaren kende. Er heerste een vredige sfeer. De wereldse zorgen waren tijdelijk buitengesloten. De stille kalmt van het huis des Heren vulde het hart van allen die in het vertrek aanwezig waren. Ik wist dat dit echtpaar al achttien jaar getrouwd was en nooit eerder naar de tempel was geweest. Ik vroeg aan de man: 'Jack, aan wie hebben we deze heerlijke gebeurtenis te danken?'

Hij glimlachte en wees stil naar de lieve vrouw aan zijn zijde. Ik kreeg het gevoel dat deze vrouw nog nooit zo trots op haar man was geweest als op dat moment. Toen noemde Jack een van de broeders die bij de ceremonie als getuige fungeerden, en vertelde hoeveel goede invloed die op zijn leven had gehad.

Toen de drie prachtige kinderen aan hun ouders werden verzegeld, zag ik de tranen die in de ogen van hun tienerdochter opwelden en langs haar wangen naar beneden rollen en op de inengevouwen handen vielen. Dat waren gewijde tranen, tranen van verheven vreugde, tranen die de stille maar zo welsprekende dankbaarheid uitten van een hart dat te vol was om te spreken.

Ik dacht: *'O, dat zulke mannen en vrouwen toch geen achttien jaar zouden wachten op deze kostbare zegen.'*

Toch zijn er die het idee hebben dat door hun eigen onachtzaamheid, hun slechte gewoonten, hun slechte leven, God niet meer naar hen omkijkt, hun smeekbeden niet meer hoort, geen oog meer heeft voor hun moeilijke omstandigheden, en geen medelijden meer met hen voelt. Die gevoelens komen niet overeen met de woorden van de Heer. Hij heeft gezegd:

'Iemand had twee zonen. De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het deel van ons vermogen dat mij toekomt. En hij verdeelde het bezit onder hen. En weinige dagen later maakte de jongste zoon alles te gelde en ging op reis naar een ver land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad. Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden. En hij trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden. En Hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot zichzelf en zeide: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger. Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners. En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel

en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten. Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten. En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden (Lucas 15:11-24).

Als iemand zich te zwak voelt om de voortgaande - en neergaande - spiraal van het leven te doorbreken, of als het iemand niet lukt om zijn leven te verbeteren door die grote angst, de angst om te falen, dan zijn er voor hem geen troostvollere woorden dan die van de Heiland: 'Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Overal zijn er mannen en vrouwen die met onze hulp een beter mens zouden worden. Misschien een buur, een vriend, een collega; allemaal zijn ze onze broeders en zusters.

Het is mijn gebed dat iedereen gehoor zal geven aan de vriendelijke uitnodiging en zachte aanraking van de Meester. Ik bid dat wij allen trouw onze Heer en Heiland zullen dienen, Hij die gewillig stierf zodat wij voor altijd mochten leven, en ogen hebben die werkelijk zien, oren die werkelijk horen, ontvankelijke harten die weten en voelen. □

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

.....

1. President Monson zegt dat er twee fundamentele redenen zijn voor verandering:
a) als mensen hun eeuwig potentieel zien en besluiten die te verwezenlijken, en

b) als we in Christus' voetsporen treden en onze naasten liefhebben als onszelf en hen helpen om hun rechtvaardige doelen te bereiken.

2. Het beginsel liefde, vaak de edelste eigenschap van de menselijke ziel genoemd, brengt een verandering in het hart teweeg.

3. Vertel hoe het evangelie u helpt om het leven duidelijk te zien. Vraag of er gezinsleden zijn die hier iets over willen zeggen.

MANNEN, VROUWEN EN JONGE
MENSEN ZIJN IN CHRISTUS'
VOETSPOREN GETREDEN, HEB-
BEN HUN NAASTEN LIEFGEHAD
ALS ZICHZELF EN HEBBEN HEN
GEHOLPEN OM HUN RECHTVAAR-
DIGE DOELEN TE BEREIKEN.

We hoeven het alleen maar te vragen

NESTOR CORONEL

De Heer zegt in het Boek van Mormon tegen ons dat als we 'vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en met geloof in Christus (zie Moroni 10:4), Hij onze gebeden zal beantwoorden. Deze zelfde beginselen in de relatie met onze naasten toepassen, en bij ons bidden gehoor geven aan de influisteringen van de Heilige Geest, kunnen ook een antwoord op gebed zijn.

Ongeveer zes jaar geleden hoorden we op een wekelijkse vergadering in de wijk dat een van de zusters door een auto was overreden. Hoewel ze onmiddellijk naar het ziekenhuis was gebracht, overleed ze enige tijd later.

De bisschop vroeg een van zijn raadgevers om samen met mij haar familie te bezoeken, hen te troosten en hulp te bieden bij het regelen van de begrafenis. We gingen naar het enige familielid dat ze had; een getrouwde zuster, Maria Gerez, en haar man en kinderen die geen lid van de kerk waren.

Ze lieten ons binnen en aanvaardden onze hulp. We mochten niet alleen de begrafenisdienst voorbereiden maar ook met hen over het heilsplan spreken. Twee weken later kwam het hele gezin naar de kerk om de leden voor hun hulp en steun te bedanken.

Ze maakten kennis met de zendingen, en al snel lieten de moeder, Maria, en een van de dochters, Karina, zich dopen. Jarenlang waren ze samen actief. De vader, Ramon, kwam ze altijd na de vergaderingen ophalen en deed altijd mee met de activiteiten.

Op een zondagmiddag spraken mijn vrouw en ik over zendingswerk. We kwamen tot de conclusie dat Ramon Gerez zo goed als lid van de kerk was; hij was alleen nog niet gedoopt.

We besloten om ze een keer bij ons uit te nodigen. We nodigen ook de zendingen uit. Omdat we elkaar nog niet zo erg goed kenden, begon het gesprek over oppervlakkige dingen. Maar bijna meteen zei iets bij me van binnen: 'Vraag het hem. Vraag het hem nu!'

Ik realiseerde me dat dit de sleutel was. Ik hoefde het hem

alleen maar te vragen. Ik keek broeder Gerez recht in de ogen en zei: 'Zoals u zich misschien kunt voorstellen, zijn we hier met een bepaald doel. Mijn vrouw en ik hebben gezien dat u een goede verstandhouding met uw gezin hebt, en daarom willen we u graag een paar vragen stellen.'

'Geloof u in God en in zijn Zoon, Jezus Christus?'

Hij antwoordde: 'Ja.'

'Houdt u van uw vrouw en uw dochters?'

'Jazeker', antwoordde hij en hij keek erg geïnteresseerd.

Ik vroeg: 'Houdt u genoeg van uw gezin om na de dood voor eeuwig samen met hen te willen zijn?'

Hij zei weer: 'Ja.'

Ik zei tegen hem: 'U bent een fijne man. U houdt van uw gezin en er is geen reden om de zegeningen van het priester-schap en de tempel nog langer uit te stellen.' Mijn vrouw gaf haar getuigenis en we spraken af dat Ramon de zendingen zou ontvangen.

Een maand later liet Ramon zich dopen. Sindsdien heeft hij vele roepingen in zijn wijk en ring in Argentinië gehad.

Ik heb hier iets van geleerd: We hoeven het alleen maar te vragen. Als we het waardig zijn om de zegeningen te ontvangen die voortkomen uit 'vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling', zal de Heer onze gebeden beantwoorden door anderen met zijn Geest te beroeren. Als de vraag in de juiste geest wordt gesteld, zal het antwoord ook op die manier komen, vooral als we de moed hebben om te vragen. □

Nestor Coronel is lid van de Wijk McKay in de Ring Wells, Salt Lake City (Utah).

IK VROEG: 'HOUDT U
GENOEG VAN UW GEZIN
OM NA DE DOOD VOOR
EEUWIG SAMEN MET
HEN TE WILLEN ZIJN?'

Uit het hol van de tijger

C O N G T O N N U T U O N G - V Y

Een vietnamese bekeerlinge hield zich jarenlang schuil in een verlaten dierenhol
en droomde van de tempel in het verre land over de zee.

Veertien jaar zijn verstreken sinds de gemeenten van de kerk in Vietnam werden opgeheven en ik mijn lange worsteling begon om mijn geliefde vaderland te verlaten.

Ik ben geboren op 27 december 1923 in Hué, de vroegere hoofdstad van Vietnam, destijds de zetel van zijn koningen. Omdat wij afstammen van de Vietnamese koninklijke familie, woonden wij in een groot paleis. Mijn voorouders hebben zo'n 300 jaar lang de scepter gezwaaid in Vietnam.

Mijn achternaam, Cong Ton Nu, is eigenlijk een titel die gravin betekent. Mijn voornaam, Tuong Vy, betekent roos. Mijn vader, Huong-de, was minister-president van de laatste koning, Bao Dai, die heeft geregeerd tot 1945. Ook Huong-de is een titel. Als u die naam, of de mijne, aan een Vietnaames laat zien, weet hij meteen dat wij van de koninklijke familie afstammen.

Met mijn twintigste deed ik eindexamen aan het Viet-anh Lyceum in Hué. Een paar maanden later trouwde ik met Le-Van Luong, een van mijn docenten. We hadden het heel goed. Van de oorlogen merkten wij niet veel. Ik bleef thuis en zorgde voor onze vier dochters en twee zoons, terwijl mijn man doceerde. Wij hadden een ruim inkomen en konden het ons veroorloven personeel in dienst te nemen. In 1950 verhuisden we naar Saigon.

Helaas liep ons huwelijk in 1965 uit op een scheiding. Daarna moest ik wel werken, dus ging ook ik het onderwijs in. Later kreeg ik de leiding over een informatie- en reisbureau, dat uiteindelijk mijn eigendom werd.

In 1967 kwam er een lid van de kerk, Robert Lewis, naar mijn bureau toe, omdat hij een brochure van de kerk - *The Testimony of Joseph Smith* - in het Vietnaames vertaald wilde hebben. Ik bracht de brochure naar een vertaler, maar toen broeder Lewis het resultaat meenam naar de kerk voor de Vietnamese leden, kreeg hij geen goede reactie; de vertaling sprak hen helemaal niet aan.

Broeder Lewis bracht de vertaling bij mij terug, maar de vertaler beweerde zijn uiterste best te hebben gedaan. Op dat moment besloot ik zelf aan het werk te gaan. Ik maakte me wel wat zorgen, want mijn Engels was niet zo bijzonder goed, maar ik nam de brochure mee naar huis en las de hele nacht door. Onder het lezen gebeurde er iets vreemds met mij: het was alsof een onzichtbaar iemand mijn verstand verlichtte. De eerste vertaler had woord voor woord vertaald, maar zodra ik eindelijk een gedeelte van het getuigenis begreep, legde ik de brochure terzijde en schreef de vertaling op in mijn eigen woorden. Ik vertaalde volgens de gedachten en gevoelens die mij werden ingegeven. Ik wist het toen nog niet, maar ik was aan het vertalen door de Geest.

Ik gaf broeder Lewis mijn vertaling en bood aan hem zijn geld terug te geven als hij er niet tevreden mee was. Maar de leden lazen de brochure en begrepen wat er stond. 'Er worden gevoelens overgebracht,' zeiden ze, 'en het raakt ons.'

Broeder Lewis kondigde aan dat hij me nog meer materiaal zou geven, waarna ik nog eens vier of vijf brochures vertaalde, die alle geaccepteerd werden.

VIER JAAR GING
LANGZAAM VOORBIJ.
IK MEDIATEERDE EN BAD.
IK SCHREEF LIEDJES,
GEDICHTEN EN BOEKEN
EN ZORGEDE VOOR MIJN
TUIN. MAAR IK VERGAT
NOOIT MIJN DROOM.

Terwijl ik aan die brochures werkte, ging ik van de kerk en van de leringen van het evangelie houden. Toen ik broeder Lewis vroeg de zendingen naar mij toe te sturen, verschenen er twee Amerikaanse soldaten. Na drie maanden door hen te zijn onderwezen, liet ik me dopen. Mijn oudste zoon, Le Phuc-Hung, liet zich enkele maanden later eveneens dopen.

Rond 1975 werd ik geroepen om het Boek van Mormon te vertalen. Ik vroeg me af hoe ik dat voor elkaar moest krijgen, want ik had nog steeds de dagelijkse leiding van het reisbureau. Mijn rumoerige kantoor bevond zich in de drukste straat van Saigon en ik had het toezicht over veel personeel. Ik had weliswaar een groot huis, maar dat werd bewoond door mijn zes kinderen, ieder met zijn of haar gezin. Ik kon dus niet op kantoor en niet thuis vertalen. Bovendien was ik ZHV-presidente in de gemeente. Ik had dringend behoefte aan een afgezonderde plaats waar ik zou kunnen nadenken en studeren. Ik bad tot mijn Hemelse Vader: 'Hoe kan ik de tijd en de plaats vinden om dit boek te vertalen en tegelijkertijd mijn brood verdienen?'

Kort daarna, op een vroege ochtend, kwam mijn zoon, Le Viet Hung, die pas soldaat was geworden, bij mij aankloppen. Tot mijn grote verbazing gaf hij me 400 000 piasters die hij zojuist had gewonnen in een prijsvraag van de overheid. Met dat geld riep ik mijn kinderen bij elkaar en zei: 'Ik laat jullie mijn huis en alles wat ik verder bezit. Ik houd op met werken en gebruik een gedeelte van dit prijsgeld om een

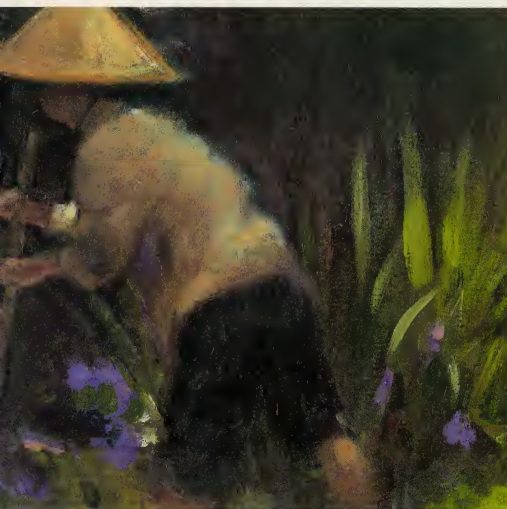
lajpe grond te kopen op het platteland.'

Mijn kinderen waren het ermee eens – het totale bezit was ongeveer zes miljoen piasters waard – en ik vond een geschikte lap grond vijftien kilometer buiten Saigon, waar ik een huisje bouwde en een tuin aanlegde.

Daar in mijn nieuwe woning bad ik: 'Mijn Engels is niet goed genoeg, hoe kan ik dus vertalen?' Ik zonderde mij af en studeerde intensief. Ik las vele boeken over het leven van de Heiland en, omdat mijn Frans beter was dan mijn Engels, bestudeerde ik ook het Franse Boek van Mormon. Daarnaast las ik keer op keer het Boek van Mormon in het Engels. Wanneer ik bij gedeelten kwam die ik moeilijk vond om te vertalen, droomde ik er vaak over en dan zag ik waar ik hulp kon vinden in de andere werken van mijn boekenverzameling. En onder het vertalen overpeinsde ik de tekst. Ik vergat mezelf. Het was haast alsof een ander mij hielp met het schrijven. Ik weet dat Vader in de hemel mij zegende zodat het een goede vertaling zou worden. Velen hebben het resultaat bestudeerd en mij verteld dat zij inderdaad goed is. Ik heb er twee jaar over gedaan.

Na het Boek van Mormon vertaalde ik de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. In 1975 begon ik aan een aantal andere boeken, maar ik kon het werk niet afmaken wegens de inval van Noord-Vietnam in Zuid-Vietnam.

Toen de voltijdzendingen enkele weken voor de komst van de Noordvietnamezen vertrokken, hadden ze mijn vertaling van het Boek van Mormon – die in Salt Lake City zou

DIANE PIERCE

worden gedrukt – bij zich, en ook mijn werk aan de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Die beide laatste vertalingen vormden een belangrijke hulpbron voor de uiteindelijke gedrukte versies. Het zou echter vele jaren duren voor ik de kans kreeg ze te zien.

Inmiddels had ik het verzoek gekregen naar het kerkgebouw te verhuizen om ervoor te zorgen, maar een week later ontving ik instructies van de Amerikaanse ambassade over de evacuatie van de Vietnamese leden naar de Verenigde Staten. Mij werd het voorrecht aangeboden als allerleerste aan boord te gaan van het vliegtuig dat ons naar het land van de vrijheid zou brengen. Ik voelde mij nederig en dankbaar, maar er was verwarring in mijn hart. De meeste Vietnamezen zijn zeer gehecht aan hun geboorteland. De gedachte om voor altijd van hun thuis gescheiden te zijn was zo pijnlijk, dat velen van hen die stap niet wilden nemen. Mijn Hemelse Vader had mij zozeer gezegend in dat land dat ik het mijn trouw verschuldigd was en besloot te blijven.

Toen de Noordvietnamezen het heft in handen namen in Saigon, zetten ze alle Zuidvietnamese ambtenaren en militairen gevangen, waaronder broeder The, onze gemeentepresident, al mijn broers, een van mijn zoons en een schoonzoon.

Omdat zij op een gegeven moment ook mij gevangen wilden nemen wegens mijn vroegere contacten met Amerikanen, probeerde ik uit Vietnam te ontsnappen. Ik ging naar een eiland, Phu-Quoc, bij de kust van Kampuchea. Ik ver-

zamelde al mijn Schriften, vertalingen en andere boeken en begroef ze op het strand. Vervolgens kocht ik een boot in de hoop daarmee te kunnen ontsnappen. Het lukte me echter niet. De politie zette me drie dagen in de gevangenis maar liet me toen gaan omdat ik een oude vrouw was. Ik kreeg niet de kans terug te gaan voor mijn boeken en vertalingen, ze liggen daar nog steeds begraven in het zand.

Vijf jaar lang bleef ik in de buurt van de kust en wendde al mijn middelen en krachten aan voor ontsnappingspogingen, iedere keer onder een nieuwe naam omdat de mensen mijn eigen naam herkend zouden hebben. Ik probeerde allerlei vermommingen: een koopman, een non, een marskramer.

Eén van die pogingen is me altijd bijgebleven: ongeveer tachtig mannen, vrouwen en kinderen ontsnapten in een kleine boot. Binnen twee dagen hadden we de internationale wateren bereikt, maar toen viel de motor uit. Vijftien dagen lang dobberden we op de golven. Ons voedsel en water raakte op we lagen roerloos op het dek te wachten op de dood.

Toen hoorden we een scheepsmotor. We zwaaiden om hulp. Het was een Europees schip. Nadat ze ons van voedsel en water hadden voorzien, namen ze ons op sleeptouw naar de haven van Vung-Tau – èn de Noordvietnamezen. We waren allemaal in tranen. Veel van de mannen, die niet bereid waren zich aan dat lot te onderwerpen, sprongen overboord en verdwenen in de diepte. De politie zette ons in de gevangenis, maar gelukkig werd ik na enkele maanden vrijgelaten.

Bij mijn laatste ontsnappingspoging in 1981, wachtte ik 's nachts op het strand van Vung-Tau met een twintigtal anderen op een boot. De kustwacht kreeg ons in de gaten en zette de achtervolging in. Samen met twee andere vrouwen beklom ik met angst kloppend hart een heuvel. Na ongeveer een uur bereikten we een kleine schuilplaats, waar wij tot het aanbreken van de dag bleven.

Met het opkomen van de zon ontdekten we dat we in een grot waren terechtgekomen die tot schuilplaats was omgebouwd, compleet met deuren die nog in goede staat verkeerden. Er was een betonnen vloer gestort en verder vonden we wat kookgerei en wat kapot meubilair. We hadden honger en gingen op zoek naar eten. Tot onze verbazing bevonden we ons in een grote, verlaten boomgaard. Er hingen mango's, appels en andere vruchten in de bomen. Het was een rustige, stille plek met even verderop een kleine pagode.

Die avond maakten de twee andere vrouwen zich klaar om te vertrekken, maar ik was zo vermoeid door de angst van de afgelopen jaren en zo wanhopig, dat ik het niet kon

opbrengen weer op pad te gaan. Ik besloot daar te blijven. Tijdens die eerste nacht die ik alleen doorbracht, joeg mijn eenzame, verlaten toestand mij ineens angst aan. Ik verliet de grot en knielde buiten op een rotsblok neer om te bidden. Door mijn tranen en mijn eenzaamheid heen vroeg ik mijn Hemelse Vader mij de moed en de kracht te geven om deze probeering te doorstaan. Er kwam een gevoel van vrede en rust in mijn hart, waardoor ik wist dat ik op die plek kon blijven.

Dat is mijn getuigenis van het gebed. Iedere keer dat ik het te kwaad kreeg of met bepaalde problemen werd geconfronteerd, heb ik gebeden. Mijn Hemelse Vader hoort en verhoort mijn gebeden altijd. Hij luistert altijd naar zijn kinderen.

Mijn leven als kluizenares begon. Ik schoor mijn hoofd en vermomde me als arme, bejaarde boeddhistische non. Een enkele keer ging ik naar de markt in het dal waar ik rijpe vruchten ruilde voor een aantal benodigdheden. Ik kwam te weten dat de grot het hol van de tijger werd genoemd omdat er vroeger, voordat de dorpelingen hem verdreven hadden en van de grot een schuilplaats hadden gemaakt, een tijger had gewoond.

Bij iedere zonsopgang zat ik op een rotsblok en keek uit over de Grote Oceaan. Dikwijls stelde ik mij de tempel van onze Hemelse Vader aan de overkant van het water voor, met velen van mijn broeders en zusters die gelukkig en blij daar in de buurt woonden. De tranen sprongen me weleens in de ogen als ik dacht aan de heerlijke tijd die ik met mijn mede-heiligen had beleefd in het kerkgebouw van Saigon.

Vier jaar ging langzaam voorbij. Ik mediteerde en bad. Ik schreef liedjes, gedichten en boeken en zorgde voor mijn tuin. Niemand wist wie ik was. Twee van mijn kinderen waren nog in Vietnam en ik kon hun brieven sturen. Ik kon echter geen brieven ontvangen: ik had geen adres. En bovendien wilde ik geen bezoeken afleggen of ontvangen voor het geval ik anderen moeilijkheden zou bezorgen.

Toen ik op een ochtend heel hard in mijn tuin had gewerkt en mij bijzonder uitgeput voelde, besloot ik langs het ziekenhuis te gaan. Aan de balie legde ik mijn identificatiekaart neer, het enige document in mijn bezit waar mijn echte naam op stond. Een vrouw die vlak bij me stond, zag de kaart en vroeg: 'Bent u inderdaad mevrouw Cong Ton Nu Tuong-Vy?'

Ik deed een paar passen achteruit en zei: 'Waarom vraagt u dat?' Ze gaf mij een teken om haar te volgen naar de plek waar zij haar tas had staan. Ze nam er een brief uit, verwijderde één vel en liet mij de volgende woorden lezen: 'Lieve

zuster Thuy, probeer achter de verblijfplaats te komen van mevrouw Cong Ton Nu Tuong-Vy die vermoedelijk ergens aan de kust bij Vung Tau woont. De Kerk van Jezus Christus in Salt Lake City wil graag met haar in contact komen. Getekend: Quoc-Phong.'

Toen ik de naam van de kerk las, barstte ik in tranen uit. Dankzij mijn pas gevonden vriendin kon ik contact opnemen met de overgebleven leden van de kerk in Saigon. Het was 1985, tien jaar sinds ik het contact met de kerk verloren had.

Het kerstfeest was zeer gedenkwaardig dat jaar. Ik nam de bus naar Saigon, waar de leden voor de eerste keer in tien jaar weer bij elkaar kwamen in ons land. Er waren wel honderd mensen op de vergadering, die gehouden werd in een park. We werden getrakteerd op ijs en cake. Later bedienden broeders die het priesterschap droegen het avondmaal aan onze tafel door brood te breken en water in kleine glaasjes te gieten. Wij bogen ons hoofd en baden stilzittend. Onze vreugde was volmaakt.

Vanaf die dag ontwaakte onze kleine gemeente als het ware uit een diepe slaap. Er werd een presiderende ouderling geroepen om ons te leiden. Zo nu en dan konden we met het hoofdkantoor van de kerk en andere leden communiceren door de VASAA (Veterans Assisting Saints Abroad Association).

Uiteindelijk kreeg ik toestemming om Vietnam te verlaten. De VASAA had bemiddeld om mij via de Canadese en de Vietnamese regering een uitreisvisum te bezorgen. Mijn oudste zoon, die in Toronto woonde, was mijn borg.

Minder dan een jaar later – in maart en april 1988 – was ik ten slotte in staat tien dagen in Salt Lake City door te brengen en er de algemene conferentie bij te wonen. Ik zag er vele vrienden en bekende zendelingen en ontmoette een aantal algemene autoriteiten. De eerste keer dat ik Temple Square zag, liepen de tranen langs mijn wangen uit dankbaarheid voor mijn zegeningen. In het hol van de tijger was het mijn grootste verlangen de tempel te zien. Nu kon ik eindelijk mijn begiftiging ontvangen in het huis van de Heer.

Hoewel ik nu in de Verenigde Staten woon, zal de herinnering aan mijn ervaringen in Vietnam mij altijd bijblijven. Ik bid dat de Heer al mijn broeders en zusters die in Vietnam zijn gebleven zal zegenen. Ik weet uit eigen ervaring dat niets het evangelie dat wij van onze Hemelse Vader hebben ontvangen, te niet kan doen. □

Cong Ton Nu Tuong-Vy is lid van de wijk Long Beach 9 van de Ring Long Beach Californië. Zij werkt als particulier verpleegkundige.

GEDENK HEM DOOR ONDERLINGE LIEFDE

Doel: 'Gij moet (. . .) in liefde te samen leven' (LV 42:45).

Marie Holley, een alleenstaande zuster, vocht drie jaar lang tegen kanker totdat ze te zwak werd om voor zichzelf te zorgen. Enkele maanden werd ze geholpen door een vriendin, maar de hele dag werken en de hele nacht voor Marie zorgen werd teveel voor haar vriendin; ook zij werd ziek.

Toen werd de ZHV ingeschakeld. De zusters hadden nog nooit voor een terminale patiënt hoeven zorgen, dus het presidium bad om leiding. Onder inspiratie riepen zij zusters om te helpen, en ze leerden hun om voor Marie te zorgen.

Veertien maanden lang werd Marie 24 uur per dag, 7 dagen per week door de zusters verzorgd. Marie kreeg de verzorging die ze nodig had, en de ZHV-zusters werden gezegend door hun omgang met haar. Maar al gauw werd een ander gevolg zichtbaar: een sterkere band onder de zusters in de wijk. Vaak wisten de vrouwen niet wie ze aflossen of wie hun zou aflossen. Maar door de gesprekken werden de onbekende gezichten al gauw dierbare vriendinnen.

Terugblikkend zegt wijklid Karen Anderson: 'Ik bedacht me hoe al die vreemde vrienden waren geworden, en hoeveel we van Marie hadden geleerd - over liefde, zorgzaamheid, en van onszelf geven. We hadden geleerd om het goede in ieder mens te zien, en te beseffen hoezeer wij door het dienst-

betoon gezegend werden' ('Lessons in Love', *Ensign*, april 1986, blz. 62).

Net als Marie en de vrouwen in haar wijk, kunnen ook wij deel uitmaken van de zusterlijke band die het evangelie biedt. De sleutel tot die band is het voorbeeld te volgen dat de Heiland gaf van de liefde. Toen Alma zijn volk uitlegde hoe zij kinderen van God konden worden, gebood hij hun om 'hun harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed' te laten zijn (Mosiah 18:21). 'Aaneengesmeed zijn' roept een beeld op van verbondenheid, van een sterk, prachtig geheel.

Natuurlijk is het gemakkelijk om vriendelijk en behulpzaam te zijn voor iemand met wie we veel gemeen hebben, maar gaat ons hart ook uit naar hen die een andere taal spreken of een andere levensstijl hebben? Het evangelie leert ons dat *alle* vrouwen onze eeuwige zusters zijn. Aan ons de taak

om iemand die anders is te aanvaarden, iemands zwakheden door de vingers te zien, een zuster die ons gekwetst heeft te vergeven, te houden van iemand die boos op ons is, ons te bekeren en onze houding te veranderen. Deze vereisten zuiveren ons en brengen ons dichter tot een christelijk leven.

De Heer weet dat wij hulp nodig hebben om de beproevingen van het leven te doorstaan. Daarom heeft Hij ons het evangelie gegeven - en elkaar. □

Suggesties voor de huisbezoeksters

1. Bespreek hoe we de band onder de zusters in de wijk kunnen versterken.
2. Vertel over een ervaring waarbij u een band met de zusters voelde, of laat de zuster die u bezoekt daarover vertellen.

Als een tiener drugs of drank gebruikt

SUE BERGIN

Een van de belangrijkste dingen die het evangelie ouders kan bieden, is een getuigenis van de hoop – hoop op de terugkeer van een geliefde, hoop op de genezende kracht van de verzoening van Jezus Christus.

Bij de geboorte van ieder van hun vier kinderen zijn Richard en Jennifer Fisher zich intens bewust geweest van de verantwoordelijkheid om hen in gerechtigheid groot te brengen en ze te helpen om bij hun Hemelse Ouders terug te keren. Te moeten zien hoe een van die kinderen zich overgeeft aan drugs en drank is haast onverdraaglijk geweest. Het hartzeer, zo vertellen zij, is niet te beschrijven.

‘Er is zo’n overweldigend gevoel van mislukking’, zegt zuster Fisher. ‘Ik laat elke dag van zijn leven de revue passeren en vraag me af wat er is gebeurd. Wat hebben we verkeerd gedaan? Wat hebben we met hem anders gedaan dan met de andere kinderen? En er is natuurlijk geen antwoord te vinden.’

‘Daarnaast voel ik mij te kort schieten, niet alleen tegenover mijn eigen familie, maar ook tegenover mijn “kerkfamilie”. Ik vroeg om ontheffing omdat ik mezelf aanvankelijk ongeschikt vond om mijn functie in de kerk te blijven uitoefenen. Als er iets in de krant verschijnt over de botsingen van mijn zoon met de politie, denk ik: “Hoe kan ik nu een goede zendeling zijn?”’

Die woorden beschrijven de donkerste perioden van zuster Fishers strijd, perioden die allengs wat minder voorkomen nu haar zoon haast geen cocaïne en andere drugs meer gebruikt, hoewel hij nog steeds drinkt. Haar verdriet is ook wat minder geworden nu ze heeft geleerd niet zichzelf de schuld te geven, maar haar zoon te zien als een kind van God met zijn eigen keuzevrijheid. Overigens heeft hij haar keer op keer verzekerd dat hij zijn keuzen zelf bepaalt en dat zij inderdaad een goede, liefdevolle moeder is geweest.

Net zoals vele andere HLD-ouders, voeren broeder en zuster Fisher een pijnlijke en vaak eenzame strijd, terwijl zij proberen een kind te begeleiden dat aan de drugs en de drank is. Uit gesprekken met ouders, jonge mensen en hulpverleners blijkt duidelijk dat de Fishers niet de enigen zijn. Tevens blijkt dat de HLD-gezinnen die deze strijd voeren niet aan hun lot worden overgelaten. De beginselen van het evangelie beuren hen op en de kerk en hun leefgemeenschap staan klaar om te helpen.

HEIT IS ALTIJD
EEN PIJNLIJKE EN
MOEILIJKE STRIJD OM
TOE TE MOETEN ZIEN
HOE UW TIENER LIJDT
ONDER EEN DRUG- OF
DRANKVERSLAVING.
HOE KUNT U ALS
OUDERS DAARMEE
OMGAAN? EN WAT
KUNNEN ANDEREN
DOEN OM U TE
STEUNEN?

HET IS EEN WEZENLIJK PROBLEEM

Druggebruik onder jonge mensen komt overal voor, ongeacht geslacht, ras, sociale of economische achtergrond of godsdienst. Het kan ieder gezin treffen. De kerk schijnt echter wel een belangrijke beschermingsfactor te zijn. Een nationaal onderzoek in de Verenigde Staten heeft bijvoorbeeld aangetoond dat het marihuana-gebruik onder jonge mensen van de kerk beduidend lager is dan het nationale gemiddelde. Men moet het belang van dit feit niet onderschatten, vooral omdat marihuana dikwijls tot het gebruik voert van crack, een minder kostbare vorm van cocaïne die een intense emotionele opwinding teweegbrengt en zeer snelle verslaving en zelfs de dood veroorzaakt.

BLIJF OP DE HOOGTE

Hoewel schoolkinderen over 't algemeen een en ander van drugs afweten en mogelijk zelfs ook van de gevaren ervan - blijven hun ouders dikwijls onkundig van de feiten. Weinig ouders beseffen welke drugs binnen het bereik zijn van hun kinderen, wat de uitwerkingen ervan zijn en hoe gemakkelijk ze te verkrijgen zijn. Wellicht weten zij ook niet hoe aanvaardbaar drugs zelfs in de gewone samenleving zijn geworden en hoe wijdverbreid de verleiding kan zijn om ze te gebruiken. Daarnaast beseffen zij niet tot welke uitersten jonge verslaafden kunnen gaan om aan geld te komen voor drugs.

Er is een groot informatie-aanbod. Documentatiemateriaal en behandelingsadviezen kunnen in Nederland en België worden opgevraagd bij hulpverlenende instanties zoals de Consultatiebureaus voor Alcohol en Drugs.

De achttienjarige Chris Garrett heeft

VERSLAAFDE TIENERS
BEWEREN VAAK DAT
HUN PROBLEEM NIKS
VOORSTELT, DAT ZIJ
ERMEE OPGEHOUDEN
ZIJN, OF DAT BENODIGD-
HEDEN VOOR DRUGGE-
BRUIK DIE HUN OUDERS
VINDEN VAN EEN
ANDER ZIJN.

een dramatisch herstel doorgemaakt van een drugverslaving die zo ernstig was, dat het een wonder is dat hij nog leeft. Als kleine jongen was hij al aan de drank, als jonge tiener rookte hij marihuana en binnen enkele jaren gebruikte hij alles wat hij maar te pakken kon krijgen: marihuana, cocaïne, LSD, opium, crack, speed en tal van medicijnen. Hij kweekte zelfs marihuana tussen de kamerplanten van zijn moeder. Om zijn verslaving te financieren, pleegde hij inbraak, rolde hij zakken en nam hij geld weg uit tassen die tijdens de kerkdienst in geparkeerde auto's waren achtergelaten. Drie jaar geleden begon Chris aan een ontwenningsskuur die veertien maanden duurde.

Chris zag er niet uit zoals een drugverslaafde er volgens de meeste mensen uitziet. Dat heeft er wellicht gedeeltelijk toe bijgedragen dat het zijn ouders de eerste tijd niet opviel dat hij verslaafd was. Hij was altijd netjes gekleed en goed verzorgd. 'Je hoeft er tegenwoordig niet meer als een druggebruiker uit te zien of met de "verkeerden" om te gaan om in moeilijkheden te komen,' zegt Carol White, die werkt bij een voorlichtingscentrum ter voorkoming van druggebruik. 'Ik ken een jongen die op zijn werk met drugs

begon en ze samen met zijn beste vrienden en hun ouders gebruikte. Veel van die vrienden waren leidende figuren op zijn school.'

David en Shauna Bond, de ouders van een tiener die aan drugs verslaafd is geweest, zijn van mening dat zij hun zoon al in een vroeg stadium konden helpen om van zijn verslaving af te komen omdat zij goed op de hoogte waren. Broeder Bond was vertrouwd met de symptomen van drug- en alcoholgebruik en herkende ze bij zijn zoon.

'Toen wij erachter kwamen dat Mike drugs gebruikte, heb ik gezorgd voor documentatiemateriaal. Ik zei dat hij het moest lezen en dat wij er daarna over zouden praten,' vertelt broeder Bond. 'Mike dacht dat hij het allemaal wel wist, maar dat bleek niet het geval te zijn. Wij slaagden erin hem ervan te overtuigen dat hij ermee op moest houden, onder andere door hem te wijzen op de gevaren van druggebruik en door hem te laten merken dat zijn ouders op de hoogte waren.'

HULP INROEPEN

Wanneer ouders ontdekken dat een kind drugs of drank gebruikt, kunnen zij zich tot vele hulpbronnen wenden, van priesterschapsleiders en ZHV-leidsters, die geestelijke raad en praktisch advies kunnen geven, tot deskundige hulpverleners en ontwenningsskuren. Intieme vrienden, vooral zij die met hetzelfde probleem hebben geworsteld en die de normen van het evangelie naleven, kunnen een waardevolle steun zijn.

Ook priesterschapszegens kunnen een bron van grote troost en inspiratie vormen. Zowel de ouders als de broers en zussen van de druggebruiker zullen wellicht een beroep willen doen op die macht. Zelfs sommige tieners met een

drugprobleem kunnen de behoefte voelen aan een zegen. De meeste jonge mensen met zulke problemen onttrekken zich echter aan elke vorm van godsdienstig gezag en ouders moeten hun dan geen priesterschapszegens opdringen.

Kerkeleiders kunnen ook een beroep doen op huisonderwijzers of huisbezoeksters, vertrouwde deskundigen (arts, therapeut, maatschappelijk werker) en instellingen (ziekenhuis, school, afkickcentrum enzovoorts). Waar mogelijk kan ook de hulp worden ingeroepen van openbare instellingen en particuliere, niet-commerciële steungroepen.

Een van de eerste dingen die ouders moeten doen wanneer ze geconfronteerd worden met het drug- of alcoholprobleem van een kind, is een belangrijk onderscheid maken: is hun zoon of dochter verslaafd en heeft die dus behandeling nodig, of kan het probleem zonder deskundige hulp worden aangepakt? De ouders zullen misschien met anderen moeten overleggen om die vraag te kunnen beantwoorden. Als blijkt dat het kind inderdaad verslaafd is, zijn ter zake kundigen unaniem van mening dat een deskundige behandeling van vitaal belang is. Een moeder van een herstellende tiener is zeer uitgesproken op dit punt: 'Denk geen moment dat u het probleem alleen aankunt. Het is een absoluut onmogelijke opgave.'

Glen Lambert, hoofd van een afkickcentrum, heeft opgemerkt dat verslaafde tieners uit een godsdienstig gezin vaak bijzondere obstakels ervaren op hun weg naar genezing. Wanneer iemand belangrijke waarden trotseert, zegt hij, wordt de kans op mislukking vele malen vergroot. 'Wanneer heiligen der laatste dagen of mensen met een andere sterke godsdienstige achtergrond hun waarden loslaten,

is het probleem vaak ernstiger. Ook het schuldgevoel is groter.'

Daarom is bijtijds ingrijpen – een van de stappen die wordt geleerd in een ondersteunende cursus voor de gezinsleden van verslaafden – wellicht van bijzonder belang in HLD-gezinnen. Volgens de heer Lambert kunnen drie fundamentele beginselen – die alle volkomen stroken met evangelische waarheid – een steun zijn voor ouders die proberen met een kind om te gaan dat drugs gebruikt: 1. ouders hebben het recht te bepalen dat er in hun gezin geen drugs of alcohol wordt gebruikt; 2. ouders moeten een kind dat volgens hen drugs of alcohol gebruikt met de feiten confronteren en het bijstaan; 3. kinderen moeten ervaren wat de gevolgen zijn van hun verkeerde keuzen.

Hoewel er natuurlijk geen behandeling bestaat die succes garandeert, evenmin als er gegarandeerde preventieve maatregelen bestaan, hadden deze drie beginselen wel de gewenste uitwerking voor broeder en zuster Bond. Zodra zij zagen dat hun zoon een drugprobleem had, traden zij zonder aarzeling en in een geest van liefde op. Broeder Bond sprak kalm en liefdevol met Mike en liet hem weten dat elk gebruik van drugs in hun gezin onaanvaardbaar was.

Toen Mike ermee doorging, wendden zijn ouders iedere mogelijkheid aan die zij maar bedenken konden om hem blijvend van de drugs af te krijgen: zij verdiepten zich in het onderzoek drugs; zij bespraken Mike's probleem op school en vroegen de leidingen te waarschuwen als Mike zich op een verdachte manier gedroeg; zij probeerden erachter te komen wat Mike precies gebruikte en wie zijn dealer was; en zij stelden regels op voor Mike die zij absoluut niet wilden veranderen. Bij dit alles verzekerden zij Mike er voortdurend van dat hun belang-

rijkste drijfveer hun grote liefde voor hem was.

'Ik zei gewoon: "Jongen, ik hou veel te veel van je om dit met jou te laten gebeuren. Jij hebt een keus, maar die heb ik ook"', vertelt broeder Bond.

Op een zeker moment, toen Mike had beweerd niets meer te gebruiken maar zijn ouders het tegendeel ontdekten, greep broeder Bond onmiddellijk in krachtig in.

'Ik vroeg Mike wie hem het spul verkocht, maar hij wilde het mij niet vertellen. Ik zei: "Ik kom erachter en zodra ik het weet, ga ik die persoon gerechtelijk vervolven tot het bittere einde toe. Zonodig schakel ik een detective in, maar wees ervan verzekerd dat het me lukt." Dat is pas echt tot Mike doorgedrongen en volgens mij heeft hij sindsdien geen drugs meer gebruikt.'

Een waarschuwing gestand doen kan beangstigend zijn voor ouders die wellicht bang zijn hun kind, dat toch al in

de moeilijkheden zit, helemaal van zich te vervreemden. Mike was woedend om het ingrijpen van zijn ouders en hun verhouding 'verslechterde inderdaad', zegt broeder Bond. Maar het resultaat was die tijdelijke communicatiestoornis waard: een zoon die vrij was van drugs.

De strijd van de familie Mitchell duurde veel langer dan die van de familie Bond, maar hun zoon heeft zijn verslaving overwonnen en is nu een goede echtgenoot en vader en een trouw lid van de kerk. Hij raakte met 14 jaar aan de drugs. Naarmate de jaren verstreken en zijn verslaving erger werd, verspeelde hij zijn huwelijk, zijn woning en zijn zaak. Vier jaar geleden, met een verslaving die al 15 jaar duurde, begon hij aan een ontwenningsskuur die succes had. Broeder Mitchell is van mening dat hij en zijn vrouw hun zoon wellicht eerder hadden kunnen helpen als zij het probleem eerder hadden onder-

'DENK GEEN MOMENT
DAT U HET PROBLEEM
ALLEEN AANKUNT',
ZEGT EEN MOEDER.
'DAT IS EEN ABSOLUUT
ONMOGELIJKE OPGAWE.'
HULP VOOR ZOWEL DE
OUDERS ALS DE TIENER IS
VAN DOORSLAGGEVEND
BELANG.

kend en krachtiger waren opgetreden. 'Wij wilden nu eenmaal niet geloven dat onze zoon verslaafd was. Weet u, je kind vertelt je wat je wilt horen en je laat jezelf om de tuin leiden. We betaalden zijn boetes; we betaalden voor rechtsbijstand. We zeiden: "Nou ja, deze ene keer zullen we hem nog helpen." En zo is het jarenlang gegaan.'

Toen hun zoon aan de ontwenningskuur begon, leerden de Mitchells het cruciale feit dat verslaafden hun verslaving pas kunnen overwinnen wanneer zij gedwongen worden de natuurlijke gevolgen van hun gedrag te ondergaan. 'Je moet de verslaafde ertoe brengen de gevolgen van zijn verslaving onder ogen te zien,' zeggen de deskundigen, 'en hoe eerder je dat doet, hoe eerder hij waarschijnlijk zal veranderen. Hij moet gaan begrijpen dat het genot van het druggebruik niet opweegt tegen de pijn die erop volgt.'

Ouders die hun kind verdenken van druggebruik moeten niet op bewijs

wachten voor ze hem of haar erover aanspreken, hoe groot hun angst ook moge zijn.

Ouders die geen goed contact met hun tieners hebben, zullen de onderlinge band misschien onder de loep moeten nemen voor zij het kind met zijn gedrag confronteren, zegt Susan Asher, directrice van een ander afkickeentrum.

'Zij moeten er wellicht aan werken opnieuw contact te krijgen,' zegt zij, 'en blijk geven van hun bezorgdheid, belangstelling en verlangen naar een goede band. Je kunt tenslotte niet verwachten dat een kind met wie je in geen jaren gesproken hebt - behalve om hem te bekritisieren - openhartig met je zal praten.'

HUN GEDRAG BEGRIJPEN

Tieners met een drugprobleem kunnen het geduld van hun ouders tot het uiterste beproeven. Zij zijn zo goed als

altijd oneerlijk, stiekem, manipulatief en agressief. Zijn vader vertelt dat Mike Bond 'een heel andere jongen' was toen hij drugs gebruikte en pas weer zichzelf werd toen hij ermee ophield. Verslaafde tieners beweren vaak dat hun probleem niks voorstelt, dat zij ermee opgehouden zijn, of dat benodigheden voor druggebruik die hun ouders vinden van een ander zijn. Zij vertellen hun ouders wat zij willen horen en overtuigen hen er vaak van geen stappen te ondernemen.

Bijna altijd veranderen iemands normen naargelang hij of zij steeds afhankelijker wordt van drugs. Een tiener zal eerst leren liegen en vervolgens zodig ook gaan stelen. Uiteindelijk is hij ertoe in staat alles wat eens belangrijk voor hem was de rug toe te keren in zijn volkomen egoïstische inspanningen om zijn verslaving te beschermen en in stand te houden.

HUN GEVOELENS BEGRIJPEN

Ouders met een kind dat op het verkeerde pad is geraakt, kunnen niet om de vraag heen of zij het probleem misschien hebben veroorzaakt en hoe zij het hadden kunnen voorkomen. Die ouders kunnen zich zeer schuldig voe-

len. Sommigen geven de schuld aan hun partner of aan de vrienden van hun kind. Anderen ontkennen het bestaan van het probleem. Boosheid is ook een veelvoorkomende reactie, vooral onder ouders die van mening zijn alles te hebben gedaan om hun kind op te voeden volgens de normen van het evangelie.

In sommige gevallen hebben ouders inderdaad een aantal ernstige fouten gemaakt, vooral als zij hun kind - lichamelijk of geestelijk - hebben mishandeld. Zij moeten zich wellicht bekeren en proberen het bedreven kwaad goed te maken. Maar na een eerlijk zelfonderzoek is het voor de meeste ouders zinloos zich alsmäär zorgen te blijven maken over het verleden.

Als zij eenmaal van hun verslaving af zijn, leggen zelfs de tieners de schuld voor hun problemen bijna altijd bij zichzelf. 'Mijn ouders hebben geen enkele schuld aan wat ik heb gedaan', zegt Dave Nelson. 'Het is wel makkelijk om dat te denken, maar het was niet mijn moeder die dat stiekem in mijn mond heeft gestopt en aangestoken.'

OUDERS HEBBEN STEUN NODIG

Familie, vrienden, buren en leden van de wijk kunnen een bron van grote troost of de oorzaak van groot leed zijn voor gezinnen die de psychische trauma's van drugverslaving ervaren. Eén gezin ontdekte bijvoorbeeld dat de meeste leden van hun wijk alleen maar kritiek te bieden hadden in plaats van steun. 'Volgens sommigen waren we te streng, volgens anderen juist te makkelijk', vertelt de moeder. 'Het was een poos heel moeilijk voor ons om niet te wanhopen en naar de kerk te blijven komen toen we het gevoel hadden dat iedereen tegen ons was.'

'De leden van de kerk moeten begrijpen dat zij de bewuste tiener en zijn ouders niet moeten vermijden alsof zij een besmettelijke ziekte hebben', zegt een vader die het probleem in zijn eigen gezin heeft meegemaakt. 'Ga naar ze toe en laat merken dat u om hen geeft. Het is al goed als u ze gewoon de kans geeft hun gevoelens te uiten.'

De familie Fisher ontdekte dat zij op de onvoorwaardelijke liefde en vriendschap van hun wijk konden rekenen. 'Ik vertelde de wijk in de getuigenisdienst dat wij grote behoefte hadden aan hun gebeden voor mijn zoon. Hun reactie was hartverwarmend. Ze schreven kaarten en briefjes en namen de tijd om met Jason te praten wanneer hij in de kerk was.'

Jason zelf vertelt dat hij destijds zelfmoord overwoog, maar dat hij niet doorzette omdat hij wist hoeveel anderen van hem hielden. Hij heeft zijn ouders gezegd dat hun gebeden en die van de leden van de wijk hem hebben beschermd en dat zijn leven erdoor is gespaard.

DE GROOTSTE TROOST

De ouders die met dit harteer te maken hebben gehad of dat nog steeds meedragen, uiten hun grote liefde voor de Heer en hun dankbaarheid voor de troost en leiding die het evangelie hun geeft. De Heer heeft beloofd allen die 'in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende' vragen, zonder verwijt met wijsheid te zegenen (Jakobus 1:5-6). Hij heeft ook inzicht beloofd (zie LV 9:8-9). Vele ouders zeggen dat zij op de Heer hebben vertrouwd en inspiratie, leiding en troost hebben ontvangen bij hun spanningen om hun moeilijke tiener te begeleiden.

Een van de belangrijkste dingen die het evangelie ouders kan bieden, is een getuigenis van de hoop - hoop op de te-

FAMILIE, VRIENDEN,
BUREN EN LEDEN VAN
DE WIJK KUNNEN EEN
BRON VAN GROTE
TROOST ZIJN VOOR
GEZINNEN DIE DE
PSYCHISCHE TRAUMA'S
VAN DRUGVERSLEVING
ERVAREN.

rugkeer van een geliefde, op de genezende kracht van de verzoening van Jezus Christus.

'Een gezin kan jarenlang met dit probleem worstelen, ondanks bidden en vasten en alles wat we behoren te doen om antwoorden te krijgen', zegt broeder Mitchell. 'Blijf echter hopen en geloven, want soms is er gewoon wat langer voor nodig.'

Zuster Fisher wacht nog op de vruchten van haar geloof. Zij beseft dat haar zoon zich misschien nooit helemaal zal afwenden van de levensstijl die hij gekozen heeft. Maar toch weigert ze het op te geven.

'Ik zal altijd blijven hopen. Altijd.' □

Sue Bergin, een journaliste, woont in Provo (Utah).

Doen en niet doen

Wat ideeën van ouders en deskundigen:

Doen

- De mogelijkheid ernstig overwegen dat u verkeerd omgaat met voorgeschreven medicijnen of verslaafd bent aan bepaalde voedingsmiddelen of dranken.
- Bereid zijn hulp van buitenaf in te roepen.
- Zo openhartig over het probleem zijn als maar kan wanneer burens, leden van de wijk en vrienden vragen naar het probleem.
- Iedere geschikte manier aangrijpen om uw kind te controleren, bijvoorbeeld door middel van vrienden en vriendinnen en hun ouders, en leerkrachten en leiding op school.
- De aanpak van het probleem aanpassen aan het karakter van het kind en zijn behoeften.
- Naar uw kind luisteren en proberen zijn gevoelens te begrijpen.
- Samen met andere ouders van kinderen van dezelfde leeftijd normen vaststellen en daar vervolgens eensgezind de hand aan houden.
- Zoveel mogelijk te weten komen van drugs.
- Ermee doorgaan de tempel te bezoeken en uw roeping in de kerk uit te oefenen.
- Toestaan dat evangeliebeginselen en leden van de kerk een bron van kracht, bemoediging en leiding zijn.

- Eventuele verantwoordelijkheid voor de problemen van uw kind erkennen, maar er niet te lang bij stil blijven staan. U moet verder.
- Zonodig zorgvuldig bepalen welke behandeling uw kind nodig heeft, desgewenst een behandeling die op het hele gezin is gericht.
- Ondanks zijn gedrag liefde en aanvaarding voor het kind uitdrukken.
- Uw afkeuring van drug- of drankgebruik duidelijk uitspreken, maar het kind tegelijkertijd wijzen op van zijn grote waarde.
- De verslaafde tiener toestaan de gevolgen van zijn of haar gedrag te ervaren.

Niet doen

- Niet te heftig reageren of hysterisch worden wanneer blijkt dat uw kind drugs of drank gebruikt.
- Er niet van uitgaan dat het probleem zichzelf wel zal oplossen.
- Niet een ouder zijn die het kind beschermt tegen de gevolgen van zijn gedrag.
- Niet toestaan dat de moeilijkheden van een van de kinderen het hele gezin uit zijn evenwicht brengt.
- Niet toestaan dat dit probleem een wig drijft tussen u, de ouders.
- U niet opgelucht voelen als uw kind alleen drinkt en geen drugs gebruikt.
- Een tiener die in de moeilijkheden zit niet steeds verwijten maken of alsmaar tegen hem uitvaren.
- U er niet over uitlaten dat u bang bent voor wat anderen zullen denken.
- Niet zelfgenoegzaam worden wanneer het kind zijn probleem heeft overwonnen – het kan zich altijd herhalen.

Tekenen van druggebruik

- Humeurigheid, wellicht met neerslachtigheid, teruggetrokkenheid of openlijke ongehoorzaamheid
- Verminderende schoolprestaties
- Andere vrienden
- Bloeddoorlopen ogen
- Laat thuiskomen en steeds meer weg zijn
- Gaat bij thuiskomst onmiddellijk naar zijn of haar kamer
- Toename van het gebruik van kauwgom en geurtjes (om de lucht van drugs of drank te camoufleren)
- Ontwijkende antwoorden en een defensieve opstelling bij onder-vraging
- Toenemende vermoeidheid
- Geld dat thuis verdwijnt
- Spijbelen
- Verminderd concentratiever-mogen
- Verandering van gewicht of eetlust

Van het gebiedspresidium

De Heiland is de Meester-leraar

De Schriften bevatten voorbeelden van Christus' onderwijstechnieken

Ouderling Rex D. Pinegar heeft gezegd dat de Heiland het voorbeeld bij uitstek is voor elke evangelieleerkracht. De Schriften bevatten talrijke voorbeelden van hoe de Heiland tijdens zijn bediening onderwees.

- * De Heiland onderwees als iemand die daartoe het gezag bezat. Hij leerde de mensen de waarheid. De kracht van de waarheid is zo belangrijk dat de Heer in deze tijd heeft gezegd: 'Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen' (LV 11:21).
- * De Heiland verwachtte van zijn toehoorders dat zij de woorden van de profeten hadden gelezen (zie Matteüs 12:3).
- * De Heiland gebruikte gelijkenissen. De Heiland vertelde ervaringen van mensen met wie zijn toehoorders zich konden vereenzelvigen.

Een gelijkenis is, in eenvoudige bewoordingen, een verslag van een alledaagse ervaring. Een leerkracht kan er door een tekst of evangeliebeginsel, waarop hij stuitte in zijn Schriftstudie, toe worden aangezet zijn leerlingen een geestelijke ervaring te vertellen. Een leerling zal zich mogelijk op zijn beurt een ervaring herinneren en die aan de klas vertellen. Maar wanneer een leerkracht de klas erbij betreft, doen de leerlingen daar hun voordeel mee.

Soms denkt een leerling dat alleen de leerkracht goede ervaringen heeft. Maar wanneer een medeleerling een ervaring vertelt, ziet de leerling in dat evangeliebeleving niet beperkt is tot de leerkracht.

- * De Heiland kende de gedachten van zijn toehoorders. Daar heeft u de hulp van de Geest bij nodig. Leerkrachten

kunnen ertoe geïnspireerd worden datgene te zeggen of te doen wat er gezegd of gedaan moet worden om het hart te bereiken.

- * De Heiland beperkte zich tot de leer van het koninkrijk. Hij onderwees maar één ding — het evangelie van het koninkrijk.

De leiders van de afdeling leerplannen van de kerk hebben gezegd dat de Schriften het beste leermiddel zijn voor de leerkrachten van de kerk. Ouderling William R. Bradford citeerde de eerste zes verzen van hoofdstuk 32 van 2 Nephi: '... Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.'

Goed onderwijs in de kerk heeft weinig van doen met de welsprekendheid, het academisch niveau of de ervaring van de leerkracht; het heeft te maken met voorbereiding door grondige studie, en een rechtvaardig

leven, waarin men streeft naar reiniging en heiliging.

Ouderling Jeffrey R. Holland zegt dat een evangelieleerkracht zich volgens hem op drie manieren moet voorbereiden:

- * De leerkracht moet zichzelf voorbereiden om goed te kunnen onderwijzen. Dat houdt in dat hij er alles aan moet doen om het gezelschap van de Geest des Heren waardig te zijn.
- * De leerkracht behoort de Schriften te bestuderen. Zo'n studie kan een indringende geestelijke ervaring zijn.

Een bijkomende zegen van het gebruik van de Schriften in de klas is dat de Schriften na de les mee naar huis gaan, deel blijven uitmaken van het leven van de leden en doordeeweeks gebruikt kunnen worden als herinnering aan de onderwezen lessen. De

leden kunnen profiteren van de wijsheid en raad die erin zijn vervat.

- * De leerkracht moet dan, na zichzelf te hebben voorbereid en de Schriften bestudeerd te hebben, zorgvuldig aanvullend materiaal verzamelen. Aanvullend materiaal moet niet meer zijn dan dat — aanvullend. Het moet zijn wat een steiger voor een gebouw is. De steiger was nooit bedoeld als gebouw zelf. De grootste instructieve kracht komt door de manifestaties van de Heilige Geest. Dat is de krachtigste en invloedrijkste onderwijstechniek die iemand kan gebruiken.

Ouderling Gene R. Cook beklemtoonde dat niet alleen de leerkracht maar ook de leerling de Geest van de Heer bij zich moet hebben. Hij opperde verschillende punten die, indien nederig gebruikt, onmiddellijk de Geest in uw hart en dat van anderen zal brengen.

- * Bid. Bid om de Geest. Vraag uw leerlingen voor u en zichzelf te bidden terwijl u onderwijst. (Zie 3 Nephi 17:2-3, 20:1, LV 136: 29, 32.)
- * Gebruik de Schriften. Dat zijn de woorden van de Heer, en de Geest zal door die woorden tot ons spreken, jong en oud. (Zie 2 Nephi 32:3, Alma 31:5, LV 32:4.)
- * Getuig. Als u open staat voor de Geest, zal de

Heer u veelvuldig aansporen te getuigen. (Zie 2 Nephi 33:1, Alma 5:44-47.)

- * Spreek uw dankbaarheid uit jegens God en de mens. Uit uw liefde voor God en voor zijn kinderen, en de Geest zal sterk gevoeld worden. (Zie Johannes 13:34-35, 1 Nephi 11:21-23, Moroni 7:47-48.)

- * Gebruik lofzangen. Muziek, in het bijzonder kerkmuziek, nodigt de Geest van de Heer uit. Het is zeker niet ongepast om middenin uw onderwijs op te houden en te zeggen: 'Laten we een lofzang zingen.'

- * Maak anderen deelgenoot van uw geestelijke ervaringen. Geestelijke ervaringen hebben grote invloed op de ziel van de mens. Vertel deze naar de Geest u ingeeft. (Zie LV 50:21-22, Lucas 10:23-37, Handelingen 26:1-32.)

De belangrijkste invloeden op mensen wanneer er met de Heilige Geest onderzeten wordt, zijn:

Nederigheid, bereidheid tot bekering, verlangend het leven te verbeteren, vervuld van geloof, hoop en vastberadenheid om het goede te doen. Als dat gebeurt is iemand werkelijk met de kracht van de Geest onderzeten.

(Uit 'Teaching by the Spirit', *Church News*, 17 maart 1990, blz. 7-10.) ■

Helen Ringger

'En verder, voorwaar zeg Ik u: Hij heeft alle dingen weten gegeven, waardoor ze zich volgens hun tijden en stonden bewegen; (...)

'En ze geven elkander licht in hun tijden en stonden, in hun minuten, in hun uren, in hun dagen, in hun weken, in hun maanden, in hun jaren — dit alles is één jaar bij God, maar niet bij de mens' (Leer en Verbonden 88: 42-44).

Wij leven in een wereld die bestuurd wordt door middel van wetten — wetten waaraan wij onszelf onderwerpen hoewel wij ons daarvan niet altijd bewust zijn. Wij weten, bijvoorbeeld, dat wij ernstig gewond kunnen raken als wij de wet van de zwaartekracht negeren. En dat we dood zullen vriezen als we met 20 graden onder nul zonder jas naar buiten gaan. Ook weten we dat we niet kunnen oogsten in de herfst als we in de lente niet gezaaid hebben. Als we iets willen

ontvangen, zullen we ons moeten onderwerpen aan de wetten die dat besturen. Deze wetten houden meestal verband met tijd. De prediker schreef: 'Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd; er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om het geplante uit te rukken, (...) een tijd om te wenen en een tijd om te lachen, een tijd om te rouwklagen en een tijd om te dansen' (Prediker 3:1-4).

Voor onze jongeren lijkt twaalf uur per dag veel te weinig te zijn om alles wat hun geboden wordt aan te grijpen: de kerk bezoeken, naar school gaan, sporten, muzieklessen volgen, hobby's beoefenen, naar de bioscoop gaan, televisie kijken, reizen enz. Jongeren hebben dan ook vaak moeite uit deze overvloed te kiezen en de noodzakelijke prioriteiten te stellen. Het is niet voor niets dat zelfs kin-

Tijd tekort?

deren over stress klagen. Bij tijden hebben zelfs volwassenen moeite om tijd te vinden voor zichzelf, voor vrienden, voor goede gesprekken en interesses. Laatst zat mijn 10-jarige kleindochter bij me in de auto — we hadden ruim de tijd om te praten — en ze zei: 'Soms heb ik het gevoel dat ik nooit tijd heb om mijn moeder alles te vertellen wat ik op een dag meemaak. En dat is jammer, want er gebeuren soms leuke dingen. En als ik dan naar bed ga en nadenk over alles wat ik haar vergeten ben te vertellen, voel ik me verdrietig.'

Er zijn dagen dat we ons afvragen waar de tijd gebleven is. Zulke dagen kunnen ons verdrietig maken, en toch zijn wij het die daar verandering in kunnen aanbrengen. Seneca heeft geschreven:

We hebben niet te weinig tijd, we hebben eerder te veel tijd die we niet goed

gebruiken.

Hoe kunnen we onze jongeren, zij die nog ontvanke-lijk en te onderwijzen zijn, het beste helpen hun tijd goed te gebruiken en prioriteiten te stellen? Onze He- melse Vader vraagt ons onze kostbare tijd te besteden aan zijn oogmerken.

In een christelijk tijdschrift getiteld 'Reden mit- einander' ['Met elkaar praten'] vond ik een paar waardevolle tips voor zowel jong als oud:

1. Geef toe dat u niet overal tijd voor hebt.

We zullen nooit in staat zijn alles te doen wat we moeten of willen doen. Sommige dingen blijven liggen, of we nu willen of niet. En aangezien we niet alles kunnen doen, zullen we keuzen moeten doen. Wij moeten beslissen wat heel belangrijk, belangrijk en niet zo belangrijk is en dan proberen te doen wat heel belangrijk is. Het ge-

zinsleven is een van de din- gen die heel belangrijk zijn.

2. Wees nederig genoeg om te delegeren.

Vaak denken we dat we alles alleen moeten doen. En er zijn zoveel mensen die ons graag willen helpen. Zijn wij te trots om anderen om hulp te vragen? '... iedereen heeft van God zijn bijzondere gave' (1 Korin- tiërs 7:7). We besparen tijd als we anderen toelaten ons te helpen bij ons werk, af- hankelijk van de gaven, talenten en vaardigheden die zij hebben.

3. Ons eigen ritme vinden.

Iedereen heeft zijn eigen ritme. We hebben allemaal momenten dat het werk ons gemakkelijk afgaat en mo- menten dat niets lukt. In de loop van de dag hebben we allemaal produktieve en minder produktieve mo- menten. We moeten probe- ren ons eigen ritme te vin- den.

4. Doe het belangrijkste.

Leg al het andere opzij als er iemand troost, hulp of liefde nodig heeft. Neem daar gerust de tijd voor.

5. Neem tijd voor God.

Het belangrijkste van al- les is dat we de tijd nemen om met God te commu- nice- ren. Hij heeft tijd voor ons. Heel veel tijd. Wij kunnen onze problemen met de in- deling van onze tijd met Hem bespreken. Elke mor- gen behoren we onze tijd in zijn handen te leggen. Een arts heeft eens gezegd: 'Wie zijn tijd in Gods handen legt, merkt dat God hem alle tijd en energie geeft die hij nodig heeft. Wie zijn tijd in Gods handen legt, heeft de tijd voor iedereen die hem nodig heeft, voor ieder- een die God naar hem toe- stuurt. En tot zijn verbazing zal er nog tijd over blijven voor andere zaken.'

Mogen wij de jonge generatie leren de tijd goed te gebruiken. ■

Rotterdam-Zuid krijgt nieuw kerkgebouw

Bert Niessink

Op donderdag 26 april j.l. was het dan eindelijk zo ver. Nadat de leden van de Wijk Rotterdam-Zuid er jarenlang om gebeden en voor gewerkt hadden, werd onder hun toezien oog de eerste paal geslagen voor een gloednieuw kerkgebouw aan het Schoonveld in Zuidwijk, een groene buitenwijk van 's werelds grootste havenstad.

De eerste paal werd geslagen door de heer W.J. van der Have, deelaardsvoorzitter van de deelgemeente Charlois, die in zijn inleidende woorden toegaf niet veel af te weten van de mormoonse kerk.

Maar door de lectuur die men hem had doen toekomen, was het hem echter duidelijk geworden dat er in de kerk in ieder geval sprake is van een hecht gemeenschapsbesef.

In totaal zullen er 99 palen de grond in gaan. Elke paal is 23 meter lang en weegt 5000 kg.

Het kerkgebouw (fase 3) zal bestaan uit:

- * een kapel met podium, d.m.v. van een paneelwand gescheiden van een recreatiezaal
- * een ruimte voorzien van doopvont
- * diverse leslokalen
- * keuken
- * kinderopvang
- * mediatheek

De heer W.J. van der Sande spreekt de verzamelde leden van de Wijk Rotterdam-Zuid toe.

- * sanitaire- en kleedruimten
- * De leden hebben er hard voor gewerkt. Binnen

enkele jaren is de opkomst in de avondmaalsdienst van ongeveer 100 doorgeschoten naar 160 leden. Alleen in het jaar 1989 waren er al 23 dopelingen. Deze groei komt op het conto van de leden van de wijk.

Deze leden zijn heel blij met het vooruitzicht op het nieuwe gebouw. 'Er gaat wat door je heen als je beseft dat het nu toch eindelijk gaat gebeuren,' zegt zuster Elly Staal, echtgenote van bisschop Siebe Staal, 'dan denk je: dat is voor ons. En dan voel je je zo dankbaar.'

Zuster Annette van Grondelle, hoofd public communications van de wijk, zegt over het nieuwe gebouw: 'We zijn zo blij dat we een recreatiezaal krijgen. We hebben heel veel jeugd in de wijk en dan is zo'n zaal een welkome

De Rotterdamse leden kijken toe hoe er geheid wordt.

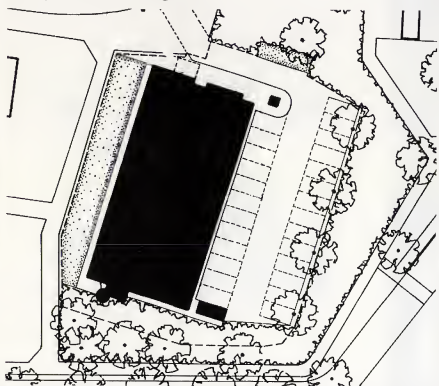

aanvulling. We hebben ons wat dat betreft toch jaren moeten behelpen met het huidige gebouw.'

Nog fungeert het huidige gebouw aan de Bas Jungeriusstraat, het gebouw dat zoveel jaren trouwe dienst

heeft gedaan — het stamt uit 1937 — als vergaderplaats van de leden op de linker Maasoever, maar net na de jaarwisseling hopen de leden van de Wijk Rotterdam-Zuid het nieuwe gebouw in gebruik te nemen.

Plattegrond van het kerkgebouw.

Uit Het Zuiden van 8 mei: Samen met burgemeester Peper legde deelaardsvoorzitter Wim van der Have afgelopen vrijdag een krans bij het monument De Vallende Ruiter. (Foto: Pim Ras/Cor Vos).

De kerk genodigde bij kranslegging

*Annette van Grondelle
Hoofd public communica-
tions Wijk Rotterdam-Zuid*

Op 26 april 1990 ontving de kerk in Rotterdam-Zuid van de 'Commissie dodenherdenking 4 mei Rotterdam Linker Maasoever' een uitnodiging om de kranslegging op 4 mei als gast bij te wonen.

Mijn man en ik werden door bisschop Siebe Staal gevraagd de kerk te vertegenwoordigen. Wij werden om zeven uur 's avonds verwacht in een gebouw aan

het Zuidplein. Daar was een klein gezelschap, waaronder de burgemeester van Rotterdam, B. Peper, en deelaardsvoorzitter W.J. van der Have, die op 26 april de eerste paal voor het nieuwe kerkgebouw had geslagen.

Om kwart over zeven togen wij onder gepaste muzikale begeleiding van de Politiekapel naar het oorlogsmonument 'De Vallende ruiter'. Daar werden enkele gedichten voorgelezen en speelde de Politiekapel.

Burgemeester Peper hield een toespraak en daarna legden de genodigden één voor één hun krans of graf-tak bij het monument. Er werden 11 kransen en takken neergelegd van o.a. 'de verzetsbeweging Zuid-Holland', 'Burgers Charlois', en de 'Oranjabeweging'. Er waren slechts twee kerken uitgenodigd, de Nederlands Hervormde Kerk en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Honderden mensen liepen vervolgens langs de kransen om eer te bewijzen. De sfeer was heel eerbiedig.

Wij waren zeer vereerd om voor deze kranslegging te worden uitgenodigd en hebben daardoor het gevoel gekregen dat de kerk in Rotterdam-Zuid ook door buitenstaanders wordt gerespecteerd. ■

Het scheelde maar een druppel ofwel de jonge alleenstaanden in waterland

Ronnie van de Berge

Op vrijdag de dertiende april begon het jonge-alleenstaandenweekend in de Wijk Rotterdam-Noord. Ongeveer 120 jongeren uit Nederland, Duitsland en Engeland waren bij elkaar gekomen om met oude vrienden bij te praten, om nieuwe vrienden te maken, en om het hele weekend geconfronteerd te worden met water!

De nattigheid begon al vrijdagavond tijdens het spookspel in het Kralingse bos. De regen zorgde ervoor dat zowel de ingedeelde groepen jongeren als de zeer goed vermomde griezelfiguren halverwege het spel terugkeerden naar het kerkgebouw om zich daar goed te doen aan een kop warme bouillon.

Zaterdag werd iedereen na een vosseljacht door het centrum van Rotterdam (waar overigens de vreemdste vossen werden gesignaleerd [zie foto]) wéér geconfronteerd met water. Dit was echter het water van het tropisch zwemparadijs, waarin iedereen zich vier uur lang heeft kunnen vermaken. De zaterdag werd afgesloten met een dinerdansant. Het koude buffet, de sfeervolle muziek, de serveerders(sters) en de romantische bloemenmeisjes zorgden voor een

De bloemenmeisjes.

Een vos!

onvergetelijke avond.

Op zondag 15 april werd er in de zondagsschoolles en de gezamenlijke ZHV-priesterschapsles gesproken over het thema van de paas-

zonder twijfel bij velen het verlangen hebben versterkt om op zending te gaan.

's Middags werden er toneelstukjes ingestudeerd die 's avonds, na de haard-

De serveersters en serveerders.

conferentie: 'Zij die zonder zonden zijn werpen de eerste steen'.

In deze lessen werden we ons ervan bewust dat het niet goed is om iemand om zijn fouten te verwerpen. Christus heeft de zonden van ons allen op zich genomen. Wie zijn wij dan om op de fouten van een ander te wijzen of een ander zijn fouten niet te vergeven.

De avondmaalsdienst stond in het teken van het vertrek van Paula Andriesen die op dinsdag 17 april naar het opleidingsinstituut voor zendelingen zou vertrekken. Zij zal de Heer anderhalf jaar dienen in het Zendingsgebied Salt Lake City Utah.

Deze dienst en het voorbeeld van Paula zullen

vuuravond, werden opgevoerd.

De haardvuuravond was bijzonder leerzaam. 's Morgens had iedereen een briefje met een vraag kunnen indienen, die 's avonds door broeder C. Schulders en

broeder J.P. Jongkees werd beantwoord. Er was een fijne sfeer en de ingediende vragen werden door deze twee broeders afdoende beantwoord.

Op maandag werd het weekend afgesloten met een

'natte' getuigenisdienst, want er vloeiden heel wat waterlanders. Er is weer een fantastisch weekend toegevoegd aan de lange reeks die er in de afgelopen jaren in de Wijk Rotterdam-Noord zijn georganiseerd.

Knallend volleybaltoernooi in Groningen

*Menda Spijkerman
Hoofd public communications van de Ring
Apeldoorn*

Het is zo langzamerhand een goede traditie geworden dat er jaarlijks een volleybaltoernooi wordt gehouden in Groningen. Op zaterdag 31 maart j.l. was het weer zover. In de Martinihal verzamelden zich ongeveer vijftig teams uit heel Nederland voor dit sportieve evenement.

Om tien uur 's ochtends werd het toernooi geopend en twintig minuten later konden de eerste wedstrijden beginnen. Al gauw vlogen de ballen iedereen om de oren. Er werd op negen velden tegelijk gespeeld en dit verliep uitstekend dankzij een goede organisatie.

Zowel de herenteams, de damesteams als de jongerenteams lieten zich niet onbetuigd en er werden rake klappen uitgedeeld op de velden (tegen de bal dan wel te verstaan!). De algemene indruk was dat het niveau van het spel hoger lag dan in de voorgaande jaren. Vele teams hadden zich dan ook serieus voorbereid.

Het was een bijzondere ervaring om honderden heiligen der laatste dagen in

sportieve strijd gewikkeld te zien. Het maakte dan ook niet veel uit of een team alle wedstrijden verloor of juist alle wedstrijden won, want

het meedoen was belangrijker dan het winnen.

Winnaars waren er natuurlijk aan het einde van de middag wel. Bij de heren

won Heerlen 1, Utrecht 1 werd tweede, en Zwolle werd derde.

Bij de dames werden de Groninger dames nummer

Spel moment uit de finale bij de heren, Utrecht-Heerlen. Ron Muntinga van Utrecht smasht, Ab Chardon van Heerlen blokkeert.

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

AUGUSTUS 1990

Sydell's zegening

LEORA WILLIAMS ZABRISKIE

**Helpt mijn werk voort te brengen (. . .), en gij zult worden gezegend
(Leer en Verbonden 6:9).**

DICK BROWN

Sydell rook de lucht toen ze door de straat met de kinderkopies in Kingstown, een havenstad op het kleine West-Indische eiland St. Vincent huppelde. Het was een prachtige zaterdagmorgen, maar ze hield haar neus dicht. 'Bah! Het ruikt naar rotte eieren. Het zal wel zwavelgas uit de vulkaan, la Soufrière, zijn', mopperde ze.

Sydell ging snel de hoek om en keek naar het blauwe water van de baai, waar de zeilbootjes op het water dansten. *Het is vast al lunchtijd geweest*, dacht ze, en ze vroeg zich af of haar vader en haar twee broers met hun kleine vissersboot al terug waren van het vissen op tonijn en haai. Terwijl ze snel naar huis liep, hield ze de haarband die ze had gekocht om de volgende dag in de kerk te dragen stevig vast.

Ze ging altijd met haar ouders en haar twee broers, Japeth en Seraft, naar de kerk boven een uitvaartcentrum. Vader was raadgever van de gemeentepresident. Moeder was ZHV-presidente. Hun hele gezin moest ervoor zorgen dat de lokalen netjes en schoon waren. En ze moesten de ramen openzetten om de frisse zeelucht naar binnen te laten stromen. Seraft was dirigent, hoewel hij pas twaalf jaar was. Japeth zette het avondmaal klaar en zegende het met de zendingen.

Sydell liep de stad uit en krom het pad op dat naar hun kleine, houten huis op de berghelling liep. Toen ze halverwege was, stopte ze even om de grote zwarte koe die aan de bananenboom vaststond gedag te zeggen.

'Hallo, Zegening', zei ze en ze aaide de koe in zijn zachte nek. Zegening knipperde alleen met haar grote bruine ogen en graasde toen weer verder. Moeder noemde haar Zegening omdat er geen melkboer op het eiland was, dus ze werden gezegend door de verse melk, de boter en de room van de koe.

Sydell rook de lucht van geroosterde broodvrucht. 'Ik weet wat we gaan eten', riep ze tegen haar moeder terwijl ze het steile pad naar de veranda oprende.

Moeder zat op de treden van de trap, en genoot van de zon, terwijl ze druk bezig was uien en verse tijm te

snijden voor het eten. Ze glimlachte naar Sydell, die bukte om haar een kus te geven.

'O, mama, ik heb zo'n honger.' Is de broodvrucht al klaar?'

'Neem een stok en kijk maar even', antwoordde moeder.

Sydell legde haar nieuwe haarband weg, vond een stevige stok en duwde het in de bruine bal in de kolen. Ze droeg de bal voorzichtig naar haar moeder en legde hem naast de trap op de grond. 'Hij is klaar!' zei ze en haalde er een stukje vrucht- vlees af dat naar brood smaakte, en stopte het in haar mond.

Moeder stond op en veegde haar handen aan haar schort af. 'Daar komen papa en de jongens aan met vis voor het avondeten!'

Vader stond altijd rechtop en liep snel. Sydell vond hem de knapste en sterkste man van de wereld. Maar nu hingen zijn schouders naar beneden en keek hij bezorgd. Japeth en Seraft keken ook ernstig. 'Wat is er, papa? Wat is er aan de hand?'

'Niets, lieverd. Er is niets aan de hand. Maar er is wel iets belangrijks dat ons allemaal aangaat, en we moeten onze Hemelse Vader om hulp vragen.'

Vader zette zijn tas met de vis neer en waste zijn handen in de bak op de veranda. Toen knielde het gezin samen neer in het kleine huis op de klif, en vader sprak met onze Hemelse Vader.

'Onze Hemelse Vader, we zijn dankbaar voor de zendingen die ons het ware evangelie van Jezus Christus hebben onderwezen. Mijn zoon Japeth is nu 19 jaar en wil graag op zending, maar we hebben niet genoeg geld om hem te laten gaan. Vader, wilt U ons helpen om een manier te vinden waarop hij U kan dienen? In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Na het gebed was het erg stil. Iedereen dacht er over na. Hoe moesten we aan zoveel geld komen? Met vissen verdienden we net genoeg voor voedsel en kleding, en er was geen andere manier om geld te verdienen.

Sydell en moeder legden hun arm om Japeth heen en zeiden dat ze blij waren dat hij op zending wilde gaan.

'Je zult een groot voorbeeld voor de andere mensen op het eiland zijn', zei moeder.

'Ik zal je erg missen', fluisterde Sydell en hield haar broer stevig vast.

'En ik moet dan natuurlijk iedere avond de koe melken', zei Seraft. 'Hoor, ze roept nu ook.'

'Natuurlijk, de koe!' riep papa. 'We verkopen de koe. Er is zo weinig verse melk op het eiland dat we een goede prijs voor haar zullen krijgen.'

'O, papa, moet dat nou?' riep Sydell. Ze dacht aan de grote bruine ogen van Zegening.

'Soms moeten we iets wat we liefhebben afstaan om iets beters te krijgen. Ik weet dat onze Hemelse Vader

ons zal zegenen als wij offers willen brengen', zei moeder.

'Kom', zei vader, en we gingen allemaal weer op onze knieën zitten. 'Sydell, wil jij bidden en onze Hemelse Vader vragen of we de koe moeten verkopen?'

Sydell begon een beetje te huilen toen ze onze Hemelse Vader vertelde dat ze de koe wel wilden verkopen als dat nodig was om Japeth op zending te laten gaan. Toen ze na het gebed naar de anderen keek en door haar tranen heen de glimlach op hun gezicht zag, kreeg ze een warm en fijn gevoel van binnen. Ze wist dat de verkoop van Zegening het begin zou zijn van een grotere zegening in hun leven. □

WAT ZOU JIJ DOEN MET . . . ?

Al deze mensen en dingen kun je in het Boek van Mormon vinden.

- 1. Amnihu (a) Ze bouwen om in te aanbidden (Helaman 3:9; Alma 21:6)
- 2. Sabel (b) Beklimmen (Alma 2:15)
- 3. Com (c) De honing ervan eten (Ether 2:3)
- 4. Curelom (d) Met hem op reis gaan (Alma 63:5-8)
- 5. Deseret (e) Ermee vechten (Mosiah 9:16)
- 6. Schrijven (f) De aanwijzingen ervan opvolgen (1 Nephi 16:10-32)
- 7. Ezrom (g) Het omhoog houden (Alma 46:11-20)
- 8. Hagoth (h) Met hem jagen (Ether 2:1)
- 9. Uitleggers (i) Naar zijn getuigenis van Christus luisteren (1 Nephi 19:10)
- 10. Irreantum (j) Er wonen (Alma 5:1-2; 6:1-4; 4 Nephi 1-8)
- 11. Schoenriem (k) Er dingen mee maken (Mosiah 11:1-3)
- 12. Liahona (l) Het planten (Mosiah 9:9)
- 13. Neum (m) Weigeren om erop te klimmen (Alma 31:13-30)
- 14. Nimrod (n) Errop varen (1 Nephi 17:5)
- 15. Rameumpton (o) Hem de hand schudden (Ether 10:31 – 11:3)
- 16. Heiligdom (p) Het uitgeven (Alma 11:6, 12)
- 17. Sheum (q) Die temmen (Ether 9:19)
- 18. Banier der vrijheid (r) Die binden (1 Nephi 10:8; 2 Nephi 15:27)
- 19. Zarahemla (s) Ermee vertalen (Mosiah 8:13, 19)
- 20. Ziff (t) Die beantwoorden (Alma 60-61)

(1) b (2) e (3) c (4) q (5) d (6) i (7) p (8) d (9) s (10) m (11) r (12) j (13) i (14) h (15) m (16) a (17) l (18) g (19) f (20) k

DEZELFDE TEKENTJES

D. A. STONE

Hoeveel paren van dezelfde tekentjes kun je vinden?

(:	>	\$?)
0	;	"	[.	/
9	+	(!]
#	=		-	%	0
>	5	/	.	^	,
<]	@	*	-	&

! - [/ . 0 () :issodpO

WIE IS DEZE PROFEET?

JENNAVEE
ALLGRUNN

1. Hij redde zijn familie van de hongerdood.
2. Hij had elf broers.
3. Hij was onderkoning van Egypte.
4. Hij kreeg een pronkgewaad.

Jozeef. (Zie Genesis 35:22-26; 37, 39-45.)

EEN DAG MET DE BISSCHOP

LAUREL ROHLFING

En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen (Leer en Verbonden 68:28).

Onze Hemelse Vader en Jezus hebben veel leiders en leerkrachten geroepen om jou te helpen het evangelie van Jezus Christus na te leven. Een van hen is jouw vriend, de bisschop. Hij houdt van onze Hemelse Vader en Jezus en probeert een goed voorbeeld voor jou te zijn. Hij wil dat je de geboden onderhoudt. Een bisschop moet veel belangrijke dingen doen om de mensen in zijn wijk te helpen. Hij wil graag dat je voor hem bidt zodat hij zijn best kan doen.

IDEËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. Speel het spel 'welke horen bij elkaar'. Vergroot de plaatjes en plak ze met de voorkant aan één kant van het flanelbord. Schrijf op vierkantjes die even groot zijn de taken van de bisschop die bij de plaatjes passen, en plak deze met de voorkant op de andere kant van het flanelbord. Laat de kinderen om de beurt van iedere kant een plaatje omdraaien tot ze de plaatjes die bij elkaar horen hebben gevonden. Oudere kinderen kunnen niet bij elkaar passende plaatjes terug op het bord plakken als hun beurt voorbij is. Als twee bij elkaar passende plaatjes zijn gevonden, verwijder deze dan en bespreek ze.

2. Schrijf een bedankbriefje aan de bisschop, een van zijn raadgevers of andere kerkleiders of leerkrachten.

3. Knip voetafdrukken uit en plak deze rondom de kamer. De kinderen kunnen de voetstappen volgen. Speel dan een rollenspel met een van de kinderen als bisschop.

4. Zoek 1 Timoteüs 3:1-7 en Titus 1:7-9 op en schrijf de eigenschappen van een goede bisschop op. Bespreek moeilijke woorden en onderwerpen.

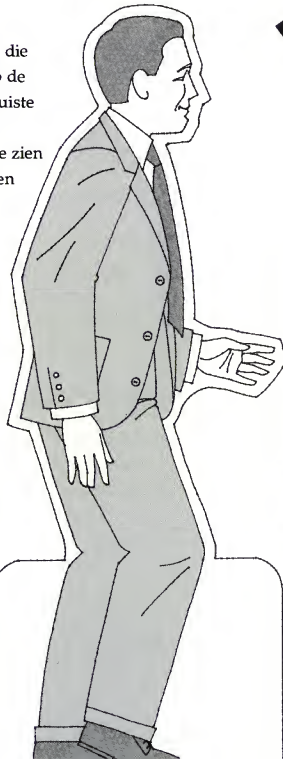
5. Zing 'Onze bisschop' (*Zing maar mee*, B-61) of 'Onze vriendelijke bisschop' (*Zing maar mee*, B-38).

Hij bidt voor zijn gezin en voor de leden van de wijk, omdat hij van ze houdt

Hij helpt een familie in nood door het welzijnsprogramma van de kerk

INSTRUCTIES

Hier zijn plaatjes van dingen die een bisschop kan doen. Knip de plaatjes uit en plak ze in de juiste vierkantjes. Loop dan in zijn voetsporen om veel dingen te zien die hij doet om jou en anderen te helpen het evangelie na te leven.

PARTICIPATIE- PERIODE

Hij spreekt met
een wegbaner om
diaken te kunnen
worden

Hij roept iemand
uit de wijk om jeugd-
werkleerkracht te
worden

Hij neemt jouw
tiende in ontvangst
en zorgt goed voor
het geld van de Heer

Hij zegt je in de
kerk gedag en geeft
je een hand

Hij komt soms in
het jeugdwerk en
moedigt je aan om
je Hemelse Vader
te gehoorzamen

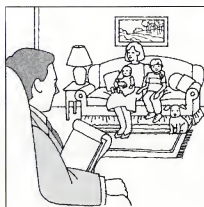
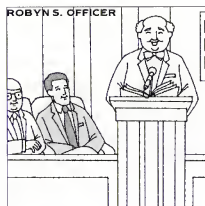
Hij zorgt ervoor
dat jij in de
vergaderingen het
evangelie krijgt
onderwezen

Hij spreekt met
iemand die acht jaar
wordt (en zijn
ouders) die gedoopt
wil worden

Hij heeft
vergaderingen met
wijkleiders om te
bespreken wat er in
de wijk gebeurt

CREATIEVE VRIENDEN

Atsushi Shizuno (9 jaar) uit Funabashi, Chiba (Japan) houdt van honkbal. Hij kijkt er altijd naar op de televisie en hij is een fan van de Tokyo Giants. Hij heeft in Los Angeles in Amerika gewoond. Hij heeft het Boek van Mormon gelezen en heeft een getuigenis dat de Schriften waar zijn.

Mark van der Donk (7 jaar) uit Rotterdam heeft twee broers en twee zussen. Hij heeft ook veel vrienden. Hij vindt het leuk om naar het jeugdwerk te gaan en vindt zijn leerkracht erg aardig.

Victor H. Barrera (6 jaar) komt uit Mexico, maar nu woont hij in Ontario (Canada) waar hij naar een Spaanstalige gemeente gaat. Hij wil later graag op zending. Hij heeft een broertje van drie jaar. Hij wil graag al zijn vrienden op de wereld gedag zeggen.

Susumu Koike (2 jaar) uit Japan vouwt altijd zijn handen als er wordt gebeden. Hij leert om eerbiedig te zijn.

Maria Claudia Perez Pastor (5 jaar) uit Lima (Peru) houdt van tekenen, schilderen, dansen en zingen. Ze vindt het leuk om met de gezinsavond te helpen. Ze zorgt goed voor haar broertje die tien maanden oud is. Ze houdt van onze Hemelse Vader, haar broertje en de kerk. Ze wil graag op zending als ze ouder is. Als ze bidt, vraagt ze altijd of onze Hemelse Vader alle kinderen op aarde wil zegenen.

Yumi Hirata (6 jaar) uit Kanagawa (Japan) houdt van zingen en zegt: 'Ik zing vaak heel hard.' Ze houdt ook van atletiek en rijden op een éénwieler.

José Firmino da Silva Neto (10 jaar) uit Curitiba (Brazilië), houdt van tekenen, spelen met zijn neefjes en nichtjes en van lezen in de Schriften. Hij wil graag op zending in Duitsland.

Cheiny E. Robles (5 jaar) uit San Pedro de Macoris in de Dominicaanse Republiek houdt van schilderen, tekenen en naar het jeugdwerk gaan. Ze heeft een paar jeugdwerkliedjes uit het hoofd geleerd en zingt die vaak.

Maria Claudia Perez Pastor

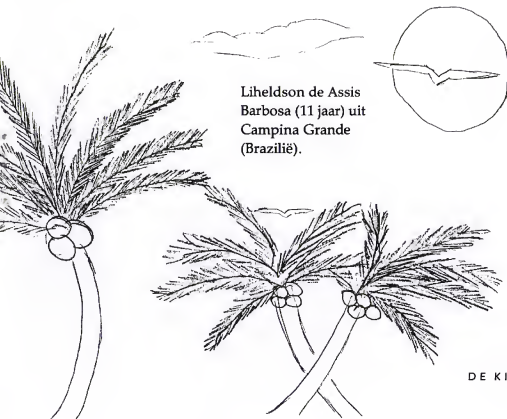
I IN HET NIEUWS

Victor H. Barreira

José Firmino Da Silva Neto

Liheldson de Assis
Barbosa (11 jaar) uit
Campina Grande
(Brazilië).

Hallo! Wij willen ook graag jouw foto en tekening in 'Vrienden in het nieuws' of 'Onze creatieve vrienden' plaatsen. Stuur ons je foto en/of je tekening met je naam, leeftijd en land. Vertel er iets over jezelf bij en stuur het naar dit adres:

Translation Division, Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf, Bondsrepubliek Duitsland.

Om organisatorische redenen kan het meer dan zes maanden duren voordat de gekozen foto's en tekeningen in *De Kinderster* verschijnen. De vermelde leeftijden zijn die, welke op de foto's en de tekeningen geschreven waren. Het spijt ons, maar foto's en tekeningen kunnen niet worden teruggestuurd.

ALLEEN IK, MIJN VADE

De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen (Psalm 19:1).

Mijn vader had gezegd dat we het weekend weg zouden gaan – met z'n tweeën. We zouden buiten de stad gaan kamperen. Toen werd vader ontslagen.

Hij werkte bij een plaatselijk pakhuis, maar daar was vorige maand brand geweest. Al het geld dat vader had gespaard was op, omdat mijn zusje, Elizabeth, de dag na de

brand was geboren. Toen ging onze auto stuk, en we hadden geen geld om hem te laten maken.

We hielden een gezinsraad en spraken erover dat we niet genoeg geld hadden en dat vader nog geen ander werk had gevonden. Vader zei dat de kerk ons een tijdje met voedsel zou kunnen helpen, als dat nodig was. Toen was hij even stil en kreeg tranen in zijn ogen. Dat was wel eens eerder gebeurd, toen hij zijn getuigenis in de kerk had gegeven.

Ik pakte het geld dat ik had gespaard en gaf het aan mijn vader.

Het was niet veel – één dollar en 67 cent – maar het was alles wat ik had. Ik zei dat ik graag wilde helpen.

Vader zei niets. Hij trok me alleen naar zich toe en hield me heel lang stevig vast. Ik dacht dat hij weer huilde, want mijn wang werd nat.

Na het eten vroeg vader of ik buiten in de tuin wilde slapen. De tuin is een stuk kleiner dan een kampeerplaats, maar de hemel was hier even groot als daar. En er waren daar niet meer sterren dan hier.

We lagen in onze slaapzakken en keken naar de hemel. We zagen een vallende ster. Ze ging net zo snel voorbij als de zomer. En dat was te snel.

R EN DE STERREN

RAY GOLDRUP

We praatten over een heleboel dingen. We spraken erover hoe ver de zaadjes van paardebloemen konden vliegen en over de deuk in het oude zwaard dat vader van een verre oom had geërfd.

Maar we praatten vooral over iets anders waar ik steeds aan moest denken. Ik vertelde vader dat ik de hele week had gebeden dat er iets zou gebeuren waardoor we toch zouden kunnen kamperen. Maar er was niets gebeurd. En toen ik naar de hemel keek, en zag hoe groot de ruimte was, en hoe klein ik eigenlijk was, begon ik me af te vragen of ik niet te klein voor God was om zich mee te bemoeien.

Vader draaide zijn hoofd naar me toe, en glimlachte. 'God luistert naar alle gebeden, Nathan, ook die van kinderen. Misschien wel *juist* naar die van kinderen. En als iemand met zijn hele hart bidt, krijgt hij antwoord.'

'Maar ik heb geen antwoord gekregen!'

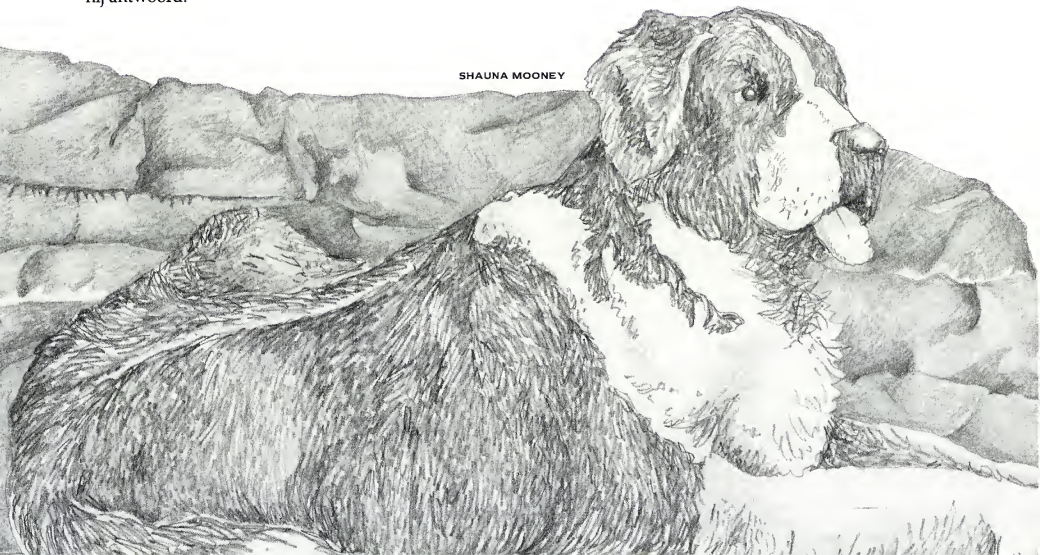
Vader pakte een klein insect van mijn slaapzak en zette het in het gras. Ik denk dat hij me wat tijd gaf om na te denken. Ik keek naar hem en zag dat hij naar de sterren keek. Ik had hem nog nooit zo naar de sterren zien kijken. Toen keek hij me heel lief aan. 'Je bent een kind van God', zei hij zacht. 'Dat betekent dat je heel bijzonder bent. Onze Hemelse Vader houdt nog meer van je dan ik – en ik houd van je met mijn hele hart en ziel.'

'De Heer heeft deze hele wereld voor ons geschapen', ging hij verder. 'Onze oudste broer, Jezus, heeft zijn leven voor jou gegeven –

en voor ons allemaal. Denk dus nooit dat jij voor God te klein bent. Onze Hemelse Vader is gelukkig als jij gelukkig bent. En ik ook.'

Nu ik erover nadenk, is het niet belangrijk *waar* ik samen met mijn vader ben. Ik ben eigenlijk blij dat we in de tuin hebben gekampeerd. Ik vond het even leuk als op een kampeerplaats. Misschien nog wel leuker, omdat we over een paar belangrijke dingen hebben gepraat, waar we op de kampeerplaats waarschijnlijk niet over hadden gesproken. Dan was het antwoord op mijn gebed misschien wel 'ja' geweest, maar dan had ik niet over al die dingen nagedacht. Maar nu hadden we een geweldige avond samen. Alleen ik, mijn vader en de sterren. □

SHAUNA MOONEY

HET GEBED VAN HANNA

SHERRIE JOHNSON

Hanna was erg verdrietig omdat ze geen kinderen had. Ze wist dat het belangrijk was om kinderen te krijgen en ze over God te vertellen. Ze wilde graag moeder worden en een baby in haar armen houden.

Hanna had een groot geloof en hield van de Heer, en ze wist dat Hij haar zou helpen. Toen ze met haar man, Elkana, naar de tempel in Silo ging om te aanbidden en offers te brengen, bracht ze niet alleen haar offer. Ze ging naar de tempel om een bijzonder verbond met haar Hemelse Vader te sluiten. Hanna was zo verdrietig dat ze begon te huilen, en ze bad: 'Here der heerschen, indien Gij werkelijk naar de ellende uwer dienstmaagd omziet en (...) aan uw dienstmaagd een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor zijn gehele leven de Here geven.'

Toen ze doorging met nederig te bidden, zag Eli, de hogepriester in de tempel, haar. Hij kende Hanna niet, en hij wist ook niet dat ze aan het bidden was. Hij zag alleen haar mond bewegen en hoorde niets. Hij dacht dat Hanna dronken was, ging naar haar toe en vroeg: 'Hoe lang zult gij u als een beschonkene gedragen? Zorg, dat gij uw roes kwijtraakt.'

Met een verdrietige stem zei Hanna: 'Wijn noch bedwelmende drank heb ik gedronken, maar ik heb mijn hart uitgestort voor het aangezicht des Heren.'

Eli, die zag dat hij zich had vergist, troostte Hanna en zei: 'Ga heen in vrede, en de God van Israël zal u geven, wat gij van Hem gebeden hebt.'

Ze ging weg uit de tempel en was niet meer verdrietig. De volgende morgen ging ze nog één keer met Elkana naar de tempel om te aanbidden voordat ze weer naar hun huis in Rama zouden gaan.

Niet lang daarna werd het gebed van Hanna verhoord. Ze kreeg een jongen en noemde hem Samuël, dat betekent: 'naam van God', omdat ze hem van de Heer had gekregen.

Hanna hield heel veel van haar zoon en was erg gelukkig. Maar ze vergat niet wat ze aan de Heer had beloofd. Toen Samuël ongeveer drie jaar was, nam ze hem mee naar de tempel in Silo en liet hem aan Eli zien. 'Ik ben de vrouw, die hier bij u stond om tot de Here te bidden. Om deze jongen heb ik gebeden, en de Here heeft mij gegeven, wat ik van Hem gebeden heb.' Hanna vertelde dat ze had beloofd haar zoon aan de Heer te geven.

Daarom gaf Hanna Samuël, de zoon waar ze zo lang op had gewacht en zoveel voor had gebeden, aan Eli om in de tempel op te groeien en de Heer zijn hele leven te dienen.

Hanna ging weer in de tempel bidden en prijsde blij de Heer en zijn werk. Toen ze terugging naar Rama, en haar zoon in de tempel achterliet, zegende de Heer Hanna en Elkana met nog drie zoons en twee dochters.

Hanna vergat Samuël niet. Ze maakte ieder jaar een jas voor hem en nam die mee als ze naar de tempel kwam om te offeren en de Heer te aanbidden. (Zie 1 Samuël 1; 2:11, 18-21.) □

DE OVERSTEEK

De Heer zei tegen Lehi dat hij met zijn familie in de boot moest gaan. Ze namen zaadjes en dieren mee om in het beloofde land fruit, vlees en honing te kunnen eten. (1 Nephi 18:5-6)

Een sterke wind blies de boot naar het beloofde land. (1 Nephi 18:8)

Laman, Lemuël en nog een paar mensen gingen verkeerde dingen doen. Toen Nephi zei dat ze moesten ophouden, werden ze boos. En ze bonden Nephi met touwen vast. (1 Nephi 18:9-11)

Omdat ze verkeerde dingen deden, deed de Iahona het niet meer. Ze wisten niet welke kant ze op moesten varen. Een harde storm blies ze drie dagen lang weer terug. (1 Nephi 18:12-13)

Lehi vroeg Laman en Lemuël of ze Nephi wilden losmaken, maar ze wilden niet luisteren. Lehi en Sarah waren zo verdrietig dat ze ziek werden. (1 Nephi 18:17)

De vrouw van Nephi en hun kinderen huilden. Ze smeekten Laman en Lemuël om Nephi los te maken. Maar ze deden het niet. (1 Nephi 18:19)

Op de vierde dag werd de storm nog erger. De boot ging bijna zinken. (1 Nephi 18:14-15)

Laman en Lemuël wisten dat God de storm had gestuurd. Ze waren bang dat ze zouden verdrinken. (1 Nephi 18:15)

Eindelijk bekeerden Laman en Lemuël zich en ze maakten Nephi los. Nephi had niet geklaagd, maar zijn polsen en enkels waren dik en deden pijn van de touwen. (1 Nephi 18:15)

Toen Nephi weer los was, pakte hij de Liahona, die het meteen weer deed. Nephi ging bidden en de storm ging weg en de zee werd rustig. (1 Nephi 18:21)

Nephi stuurde de boot en ze gingen weer de kant van het beloofde land op. (1 Nephi 18:22)

Onze bisschoppen in de kerk

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
EERSTE RAADGEVER IN HET EERSTE PRESIDIUM

Een jongeman zei eens tegen me: 'Hooft u ook bij een wijk en heeft u ook een bisschop?' Ik antwoordde: 'Natuurlijk'. Hij vroeg toen: 'Gaat u ook naar de tien-devereffening met uw eigen bisschop in uw eigen wijk?' Ik antwoordde hem dat ik dat inderdaad doe. Hoewel ik lid van het Eerste Presidium van de kerk ben, behoor ik toch verantwoording af te leggen bij mijn eigen bisschop zoals elke andere man of vrouw in deze kerk dat ook moet doen bij zijn of haar eigen bisschop of gemeentepresident.

Ik dank de Heer voor de goede bisschoppen in deze kerk over de hele wereld, voor alle elfduizend.

Ik denk weer aan de bisschop uit mijn jeugd. Hij was erbij toen mijn goede vader me een naam en een zegen gaf. Hij was degene die met me sprak en me waardig bevond om gedoopt te worden in de kerk van de Heer. Hij sprak met me en vond me waardig om tot diaken

geordend te worden. Hij was het die me voor mijn eerste roeping in de kerk riep, als lid van het presidium van het diakenenquorum. Hij presideerde het priestersquorum waar ik eens lid van was. Hij beval me aan bij de ringpresident als zijnde waardig om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. Hij beval me aan bij de president van de kerk als iemand die het waardig was om te dienen als zendeling. Hij was het die me bij mijn terugkeer welkom heette en die mijn tempelaanbeveling ondertekende toen ik het waardig was om in het huis des Heren te trouwen.

Ik getuig van de kracht en de goedheid van de bisschoppen in deze kerk. Ik breng hulde aan hun raadgevers die hen helpen en allen die onder hun leiding dienen ten gevolge van de roepingen die van hen uitgaan. □

(Lit een toespraak van de oktoberconferentie 1988.)

Het damesteam uit Groningen dat eerste werd.

één, gevolgd door Utrecht 1 en Hengelo.

Bij de jongerenteams moesten de meisjes uit Groningen in de finale het onderspit delven tegen de jongens uit Groningen en werd Apeldoorn derde.

De wedstrijdleiding was vooral dank verschuldigd aan de jongelui die de hele dag in touw waren geweest om de uitslagen van de verschillende velden naar hun toe te brengen. In het 'crisiscentrum' konden op

die manier de uitslagen direct deskundig worden verwerkt. Zonder hun medewerking waren er geen uitslagen en geen winnaars geweest.

Het was een geslaagd toernooi, dat volgend jaar

zeker een vervolg verdient. Deze dag liet duidelijk zien hoe we door teamgeest en samenspel de wedstrijd kunnen winnen, niet alleen in een volleybaltoernooi, maar wat nog belangrijker is in ons dagelijks leven. ■

Conferentie District Antwerpen

Linda Buysse

Op zondag 22 april 1990 werd in St. Niklaas de halfjaarlijkse conferentie van het District Antwerpen gehouden. Ongeveer 460 leden waren te zamen gekomen in de plezierig aan-doende zaal van de stadsschouwburg.

Het thema van de conferentie was: 'Want Zion

moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt; ja, voorwaar zeg ik u, Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken' (LV 82:14).

In deze bijeenkomst werd broeder Jo Buysse gesteund als tweede raadgever in het districtspresidium; broeder

Jan Krenz als secretaris van het jonge-mannenpresidium van het district; zuster Nancy Philips als secretaresse van het ZHV-presidium van het district; en zuster Rita Sey als voorzitter alleenstaandenraad van het district. Wij wensen hen veel moed en inspiratie toe in hun nieuwe taak.

Broeder Gilbert Staepels werd ontheven als raadge-

ver in het districtspresidium. Wij danken hem voor het werk dat hij heeft verricht. Hij is geroepen als gemeentepresident van de Gemeente Antwerpen.

Jean Huysmans, districts-president, hield een fijne toespraak die een steun in de rug was voor alleenstaande ouders, voor degenen wier partner geen lid is

President J. Huysmans spreekt in de Stadsschouwburg in St. Niklaas.

Broeder Willy DeBandt vertelt zijn bekeringsverhaal.

en voor de zieken. Hij vroeg ons nederig en zachtmoedig te blijven. Hij citeerde president Spencer W. Kimball aangaande de vier cirkels van verhoging:

1. Vergast u aan de Schriften
2. Ga op zending
3. Sluit een eeuwig huwelijk
4. Streef naar de verhoging.

Voorts drukte president Huysmans de jongeren op

het hart vooral toch op zending te gaan na de middelbare school, en vroeg ons om elkaar deelgenoot te maken van onze geestelijke ervaringen.

Broeder W. DeBandt uit de Gemeente Antwerpen vertelde daarna zijn bekeringsverhaal. Zuster Ilse Marquant uit de Gemeente St. Niklaas liet de aanwezigen in de stadsschouwburg weten dat zij gelukkig is in de kerk. Vervolgens

gaf zuster M. Deneyer uit de Gemeente Gent haar getuigenis waarin ze de nadruk legde op het steunen van elkaar en het naleven van de goddelijke wetten.

Zuster G.R. Jongkees, vrouw van broeder J. Paul Jongkees, regionaal vertegenwoordiger, vergeleek onze bittere ervaringen met de zoete. Bittere ervaringen zijn nodig, maar onze Hemelse Vader kan ons hart helen. Broeder Jongkees

verklaarde in zijn toespraak dat het eerste visioen van Joseph Smith de grootste gebeurtenis van deze tijd is.

Daarna genoten wij van zelf gecomponeerd pianostuk van broeder Abel Chaves uit de Gemeente Mechelen. President Van Rij, de zendingspresident, sloot de rij sprekers af.

Dit was weer een fijne conferentie, waarin we werden opgebouwd en gesterkt door de Geest. ■

Sovjet-ambassadeur bezoekt Utah

Sovjet-ambassadeur in de Verenigde Staten Yuri V. Dubinin en zijn vrouw Liana hebben van 27-29 april jl. een 'historisch bezoek' aan het 'kruispunt van het westen' gebracht. Het was

voor het eerst dat een hoge Sovjet-functionaris een bezoek bracht aan Utah. De ambassadeur en zijn vrouw bezochten Temple Square, woonden een uitzending van 'Music and the Spoken Word' bij, werden rondgeleid in de bibliotheek voor familiegeschiedenis, werden ontvangen door studenten en wetenschappelijke medewerkers van het David M. Kennedy-centrum voor internationale studies aan de Brigham Young University, en brachten een bezoek aan het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo, waar zij een les in de Portugese taal bijwoonden.

Aan het eind van hun bezoek spraken de Dubinins in de conferentie van de Ring Salt Lake Monument Park State. De conferentie werd gepresideerd door ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf, die de 2.700 aanwezigen ook toesprak. De ouderlingen David B. Haight en M. Russell Ballard van de Raad der Twaalf en ouderling Marlin K. Jensen van de Zeventig spraken eveneens.

De ambassadeur en zijn vrouw waren op uitnodiging van de directie van het David M. Kennedy-centrum in Utah.

In de conferentie zei ambassadeur Dubinin: 'Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om het Amerikaanse volk en uw kerk te bedanken voor de hulp die wij hebben ontvangen na de aardbeving in Armenië. Uw kerk was een van de eerste die hulp bood.'

Twee Middenamerikaanse landen toegewijd

Ouderling Russell M. Nelson en ouderling Richard G. Scott van de Raad der Twaalf hebben op respectievelijk 7 en 9 april El Salvador en Nicaragua toegewijd.

Hoevel de kerk in beide landen al lang vertegenwoordigd is, waren deze landen nog niet toegewijd. In El Salvador zijn 22.050 leden in acht ringen. Nicaragua heeft 6.170 leden, verdeeld over zes zendingsdistricten.

Wereldwijd

Fors boek, forse resultaten

Angers, Frankrijk - De leden van de Gemeente Angers vervaardigden een groot formaat Boek van Mormon dat veel aandacht kreeg in de pers en leidde tot de plaatsing van 52 'normale' exemplaren van het boek in een dag.

Het twee meter hoge boek werd onlangs uitgesteld op de markt in Mandes en trok meer dan 1000 mensen. Daarmee was de introductie van het Boek van Mormon een feit.

Eén exemplaar werd overhandigd aan een voormalig professor die nog een paar exemplaren wilde om naar zijn vrienden op de universiteit te sturen.

Drie dagbladen en vijf radiostations maakten gewag van de ongebruikelijke uitstalling.

Eerbetoon aan 'vader van de televisie'

Op 2 mei jongstleden werd er eer bezwezen aan wijlen Philo T. Farnsworth, lid van de kerk en uitvinder, toen een standbeeld van hem onthuld werd in het Capitool in Washington D.C. In dat gebouw is een zaal waar standbeelden staan van beroemde Amerikaanse burgers, waaronder Brigham Young.

Philo Farnsworth, die in 1971 op 64-jarige leeftijd stierf, vond op 16-jarige leeftijd de beeldontleider (image dissector) uit, een uitvinding die leidde tot de televisie.

Farnsworth werd erkend als de man wiens uitvindingen 'ons naar de maan (...) en recentelijk naar de hoofdsteden Praag, Moskou en Peking brachten, waardoor we de worsteling om vrijheid konden zien', merkte Thomas S. Foley op, spreker van het Huis van afgevaardigden van de Verenigde Staten.

Farnsworths beeld, van de hand van kunstenaar James Avati, werd onthuld door de weduwe van Philo Farnsworth, Elma. Het beeld staat tussen beelden van George Washington, de Markies de Lafayette en Martin Luther King.

Mededelingen en beleid

Toekomstige zendingen

De opleiding voor alle voltijdzendingen, Leidraad voor de zending (PBMT0898DU) is nu goedgekeurd als lesboek voor de klas Voorbereiding op een zending.

Deze leidraad is goedgekeurd voor gebruik in godsdienstklassen om toekomstige zendingen een beter begrip te geven van de aard van het zendingswerk en ook om jonge mensen in de gelegenheid te stellen een beslissing te nemen over het vervullen van een zending.

Als uw ring of wijk een goedlopende klas Voorbereiding op een zending heeft of van plan is die te beginnen, moet de leerkracht de Leidraad voor de zending als lesboek gebruiken. Andere benodigde materialen zijn de Schriften en de Zendingenlessen (PBMI8701DU).

Uit de mediatheek

Het volgende materiaal is beschikbaar bij uw distributiecentrum:

De training van jeugdwerkleidsters (VPVV0089DU). Een nieuwe onder-titelde video voor jeugdwerkleidsters, waarin wordt ingegaan op leidersbeginselen, de planning van de participatieperiode, heractivering, en orde in de klas. Een 'must' voor elk jeugdwerkpresidium.
Prijs: NLG 21,00/BEF 400,00.

Verhalen uit de Schriften (PBIC0358DU). Een prachtig leesboek voor kinderen, ook als voorleesboek goed te gebruiken. Harde kافت, mooie illustraties. Aan te bevelen voor elk jeugdwerk en elk gezin met kleine kinderen.
Prijs: NLG 21,00/BEF 400,00.

Openingstijden van het distributiecentrum te Friedrichsdorf

Vanaf 15 mei gelden de volgende tijden:

Maandag: 15.00-18.00 uur
Dinsdag-vrijdag: 8.00-11.00 uur en
13.00-17.00 uur
Zaterdag: 7.00-15.00 uur

Nieuwe leiders

Gemeentepresident Hengelo

Jan Peters jr.
Student werktuigbouwkunde aan de Technische universiteit Twente
Gehuwd met Erika Weening
Opvolger van broeder Kolditz
Zijn raadgever is Jan Stijkel

Gemeentepresident Antwerpen

Gilbert Staepels
Research & development chemist
Gehuwd met Anne-Marie VanReeth
Hij volgt Guy Hansen op.
Zijn raadgevers zijn Louis Verheyen
en André Nuyens

Kenneth Vernes

Toen ik m'n oproep kreeg en las dat ik naar het Zendinggebied Salt Lake City Utah zou gaan, wist ik echt niet wat me te wachten stond. Ik ben intussen al weer zeven maanden hier, de tijd gaat te snel en op het moment werk ik in het centrum van Salt Lake City, ongeveer vijf minuten van Temple Square.

Het eerste waar ik aan moest wennen toen ik in Salt Lake City aankwam was dat er zoveel leden en kerkgebouwen zijn. Ergens was het in het begin wel vreemd om in een plaats waar zoveel meer leden wonen dan in Nederland, het evangelie te verkondigen en mensen te bekeren! Maar het werd al snel duidelijk dat er hier veel geïnteresseerde mensen zijn en dat er dus ook zendingen nodig zijn.

Om een beetje een indruk te geven wat zendingswerk hier in Salt Lake City inhoudt: je moet leren zwaaïen naar alle leden die voorbijkomen en toeteren. Tot nu toe ben ik vijf uur langs de deur geweest. We werken veel met verwijzingen, veel met de leden. Vaak zijn mensen verbaasd als ze horen dat de zending zo succesvol is, en één keer werd ons zelfs gevraagd of er hier eigenlijk wel niet-leden in de buurt woonden!

Eén van de redenen waarom de zending zo succesvol is, is de ringzending. De ringzendingen vinden mensen voor ons om te onderwijzen. We proberen elke avond op te splitsen met ringzendingen, zodat

De zendelingenpagina's

In de zendelingenpagina's dit keer een verslag van Kenneth Vernes uit de Gemeente Dordrecht, die een zending vervult in het Zendinggebied Salt Lake City Utah en Marijke Rutten uit de Gemeente Leiden, die een zending vervult in het Zendinggebied Londen Engeland.

Ouderling Vernes voor de Salt Lake-tempel.

we twee keer zoveel werk kunnen doen. De ringzending is ook verschrikkelijk belangrijk om nieuwe leden actief te houden.

Temple Square ligt ook in onze zending. Er zijn zendelingzusters die speciaal geroepen worden om op Temple Square te werken. Omdat ik er nu zo dicht bij woon heb ik ook al doopdiensten in de Tabernakel bijgewoond. Temple Square

is echt iets bijzonders!

Het is moeilijk onder woorden te brengen, maar Salt Lake City lijkt een bepaalde aantrekkingskracht te hebben die volgens mij geen andere plaats in de wereld kan hebben: geregeld komen we mensen tegen die heel Amerika rondgereisd zijn en eigenlijk niet precies weten waarom ze nou juist in Salt Lake City zijn komen wonen.

Nou, dan weten wij het wel: vaak zijn deze mensen klaar om het evangelie aan te nemen! En later vertellen ze ons dat ze denken dat de Heer hun hier naar toe heeft geleid en volgens mij is dat inderdaad zo.

Tot nu toe lijkt alles misschien eenvoudig en makkelijk. Maar overal zitten natuurlijk twee kanten aan: Salt Lake City heeft ook grote aantrekkingskracht op mensen die antimormoons zijn. Zij maken er hun levenswerk van om lectuur te verspreiden waarin de kerk zwart wordt gemaakt. Af en toe levert dat problemen op met onze onderzoekers. En vooral hier in het centrum willen mensen die 'anti' zijn dat laten weten ook.

Salt Lake City is natuurlijk de stad van de algemene conferentie en algemene autoriteiten. Voor ik in Salt Lake City te werk werd gesteld, was ik werkzaam in Sandy. Daar had ik de kans om twee leden van de Raad der Twaalf te ontmoeten. Boyd K. Packer woonde in een van de wijken waar we werkten en op een zondag zagen we hem in zijn tuin. Toen zijn we natuurlijk even gestopt om met hem te praten. En met Kerst hadden we het geluk bij de familie James E. Faust te worden uitgenodigd. Ook broeder Faust was er.

We hebben een heleboel zegeningen in de zending en ik sta er elke keer weer van te kijken hoe de Heer wonderen voor ons doet, ons helpt en van mij houdt. Ik ben dus enthousiast! Dit is het werk van de Heer en ik zou het voor geen goud willen missen!

Marijke Rutten

Ik had al een hele tijd het verlangen om op zending te gaan. Dat was iets dat ik al van jongs af aan wilde doen. Ik wilde groeien en anderen vertellen over mijn gevoelens voor het evangelie. Ik was dan ook heel blij toen mijn oproep kwam.

31 augustus 1989 vertrok ik naar het opleidingsinstituut in Engeland. Daar had ik een hele goede tijd. Ik heb er heel veel over het evangelie geleerd. Er was daar ook zo'n bijzondere sfeer. Ik voelde me echt in Zion.

Op 14 augustus reisde ik naar het Zendingsgebied Londen. Daar werd ik met 13 andere zendingen heel hartelijk ontvangen door de zendingspresident en zijn vrouw.

Het zendingsgebied bestaat alles boven de Theems, plus het gedeelte van Engeland dat East Anglia heet, met o.a. de plaatsen Cambridge en Norwich. Deze zending heeft zowel 'country' als 'city'. Dat biedt wel variatie. Er is een groot verschil tussen werken in Londen en in een landelijker omgeving. Beide hebben voordelen, maar Londen is succesrijker wat het zendingswerk betreft. Daar heb je heel veel verschillende nationaliteiten. De Wijk Tottenham, bijvoorbeeld, heeft meer niet-Engelse dan Engelse leden.

Ik geniet van mijn zending. Ik ben in verschillende plaatsen geweest. Daar heb ik heel veel fijne mensen ontmoet. Een paar van die mensen hebben zich laten dopen en zijn sinds-

dien ten goede veranderd. Een van hen is Chris, een jongeman van 29 jaar die wij in de vissersplaats Lowestoft tegenkwamen. Ik was helemaal niet van plan om hem aan te spreken, maar toch deed ik het omdat ik voelde dat ik het moest doen. Hij was een zwerver, lange haren, geen baan. Zijn uiterlijk was verwilderd, maar zijn innerlijk niet. Hij was ontvankelijk voor het evangelie. Ik was dan ook heel blij toen ik hoorde dat hij zich wilde laten dopen. Ik was er niet bij maar ik heb gehoord dat het een geweldige doopdienst is geweest. Ook wil hij zich vestigen en een baan zoeken. Ja, het evangelie kan mensen echt veranderen. Het is goed om te zien hoe mensen een getuigenis ontwikkelen van het evangelie. Mijn getuigenis groeit daarvoor ook.

De tijd vliegt voorbij als je van iets geniet. Ik weet dat het evangelie waar is, dat de kerken van Jezus Chris-

Langs de deuren in Enfield.

tus volledig waar is. Het is heerlijk dat wij de absolute zekerheid hebben dat gezinnen eeuwig kunnen bestaan en dat aan de mensen te onderwijzen.

Zendingswerk is goed

werk, maar hard werk, als je het goed wilt doen. Het is een opoffering, maar ik krijg er zoveel zegeningen voor terug. De Heiland is goed voor mij. Het evangelie is geweldig!

Zuster Rutten met haar collega op Parliament Hill in Londen.

In het zendingsveld

Paula Andriessen - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Petra Chardon** - Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E. Suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada **Jeroen Decker** - Zendingsgebied Seattle Washington, P.O. Box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA **Rodrigo Fuenzalida** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Raymond Greef** - California Anaheim Mission, 760 North Euclid - suite 213, Anaheim, Californië 92801, USA **Nel de Hoog** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Jim Jansen** - England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, Engeland CR4 4ED **Jelmer de Jonge** - Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesy, (GE) Zwitserland **Esther de Kock**, Zendingsgebied Manchester Engeland - Paul House, Stockport Road, Timperley, Althingham, Cheshire, WA15 7UP Engeland **George en Gertje Kraanen** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **John en Petronella Lemmens** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **Ricardo Maxwell** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **John Muntinga** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Alexandra Onstein** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Mel Oppermann** - North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, USA **Remy van der Put** - Mission Française de Paris, 23, Rue du Onze Novembre, 78110 Le Vesinet, Frankrijk **Steven van Rangelrooy** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Marcel van Rooij** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Jos Rutten** - Zendingsgebied Houston Texas - 16333 Hafer Road, Houston, Texas 77090, USA **Marijke Rutten** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Robert Teske** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Serge Vandendriessche** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Hans Veenstra** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Kenneth Vernes** - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Lucas en Adele Vreeken** - Waldstraße 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, West-Duitsland **Peter Woodman** - Zendingsgebied Brussel België, 87, Blvd. Brand Whitlock, B-1040 Brussel, België

Nieuwgeroepen zendingen

Esther de Kock meldde zich op 26 juli bij het opleidingsinstituut in Newchapel, waarna zij doorreisde naar het Zendingsgebied Manchester Engeland.

Jeroen Decker meldde zich op 26 juni bij het opleidingsinstituut in Provo, waarna hij doorreisde naar het Zendingsgebied Seattle Washington.

Jos Rutten meldde zich op 26 juli bij het opleidingsinstituut in Provo, waarna hij doorreisde naar het Zendingsgebied Houston Texas.

Indien er een adres ontbreekt cq. verkeerd vermeld staat, neem dan a.u.b. contact op met het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland.

Geef er alsjeblieft niet aan toe!

Het volgende komt uit een brief aan de afdeling Church Magazines voor de jeugd van de kerk. De jongeman die deze brief heeft geschreven, heeft veel geluk gehad. Hij leeft nog en scheidt nu orde in zijn leven, in tegenstelling tot velen die dezelfde weg waren ingeslagen.

Ik moet zeggen dat het allemaal met een slechte houding is begonnen. Toen ik ongeveer tien jaar oud was, raakte ik ervan overtuigd dat de meeste mensen niet zo 'goed' waren als zij zelf wel dachten. Dit gevoel van teleurstelling nam toe naarmate ik ouder werd.

Hoewel er bij ons in de wijk ook wel jongelui waren die er plezier in hadden om naar de kerk te gaan, en er ook iets van opstaken, werden mijn vrienden en ik de groep die iedere maand een andere zondagsschoolleerkracht moesten hebben. En we waren er nog trots op ook.

De leden van de wijk vonden onze houding ten opzichte van hen en het leven onaanvaardbaar, en sommigen van hen gaven de hoop al op. Sommigen ook weer niet. We hadden een bijzonder geduldige bisschop en een paar geweldige leiders. Maar de meesten van hen vonden we maar huichelars en we gebruikten hun 'zwakheden' als excuus voor ons eigen gedrag.

In het begin van mijn tienerjaren blonk onze groep uit in cijfers, sport en populariteit. We hadden veel plezier en besloten dat we de kerk niet nodig hadden. Toen we 'gedwongen' werden om aan het seminarie mee te doen, kregen de meesten het voor elkaar om weggestuurd te worden.

We werden niet door onze leeftijdgenoten beïnvloed of onder druk gezet – maar wij deden dat wel bij anderen. Wij waren de eersten die alcohol begonnen te drinken. We waren de eersten die marihuana rookten en met andere verdovende middelen experimenteerden. We zagen kans om er geld mee te verdienen, en daarom gebruikten we anderen om onze inkomsten uit het verkopen van drugs te verhogen. We leefden als rijke mensen. Immoraliteit werd ook een onderdeel van ons leven.

Sommige vrienden verzetten zich. Ze zeiden dat we stom waren, en dat ze er niets mee te maken wilden hebben. Maar tegen de tijd dat we van de middelbare school afkwamen, was er nog maar één die niet had toegegeven. Hij kreeg heel

wat druk en scheldpartijen te verduren, maar hij hield vol. Ik heb voor hem meer respect dan voor iedere andere leeftijdgenoot.

Gedurende onze schooltijd waren wij de grootste feestgangers. In de Schriften kunnen we lezen: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen' (Matteüs 7:16). Ik ken gelukkig niet alle vruchten van ons gedrag, maar vele ken ik helaas wel. Veel van de vrienden waar ik mee opgroeide, zelfs sommige met hoge cijfers, leiders en atleten, gingen van school af. Eén pleegde zelfmoord. De meesten zijn voor verschillende vergrijpen gearresteerd en sommigen hebben in de gevangenis gezeten. Ik ken veel meisjes die op de middelbare school al een baby hadden of een abortus hadden ondergaan. Anderen werden prostituee.

Ik stopte met verdovende middelen toen ik ernstige gezondheidsproblemen kreeg. Ik ben een paar keer bijna dood geweest – vele keren eigenlijk, zowel aan een overdosis als aan autorijden onder invloed. Op een avond verveelde ik me zo erg, dat ik elk stimulerende middel dat ik kon vinden innam en voor de televisie ging zitten terwijl mijn polsslag tot 20 slagen per minuut daalde. Ik dwong mezelf om wakker te blijven, want ik wist dat als ik in slaap viel, ik nooit meer wakker zou worden.

Om mijn leven onder controle te krijgen, moest ik mijn vrienden verlaten. Naderhand heb ik hen geprobeerd te helpen af te kicken. Ik had succes bij een paar oude vrienden, maar het kon de meeste niks meer schelen.

Toen ik van de verdovende middelen af was, raakte ik verslaafd aan de alcohol. Ik was een schoolgaande alcoholist. Toen ik ermee wilde stoppen, kon ik het niet meer – tenminste, niet alleen. Ik had niet genoeg liefde voor mezelf om te doen wat nodig was.

Toen kreeg ik verkerking met een goed, actief meisje van de kerk. Ze begreep niet waar ik doorheen ging, maar ze wist dat ik oprecht bezig was om uit de goot te komen. Ik deed haar veel pijn toen ik terugviel in mijn oude gewoon-

IK HAD NOG EEN LANGE WEG TE
GAAN OM MIJN LEVEN TE
ZUIVEREN, MAAR IK WIST DAT
DE EERSTE STAP HET
MOEILJKST WAS. IK BEGREEP
HET ZOENOFFER VAN CHRISTUS
NIET, MAAR HET GEVOEL VAN
VREDE EN TROOST DAT MIJ
OVERMANDE, LIET ER GEEN
TWIJFEL OVER BESTAAN DAT
HET WAAR WAS.

ten. Uiteindelijk ben ik met drinken gestopt omdat ik wist dat ik haar er pijn mee deed, en dat ik niet tegen haar kon liegen.

Het was met mijn zwakke gesteldheid zo moeilijk om op het rechte pad te blijven, dat ik alle sociale contacten met meisjes vermeed, behalve met degenen die zo goed waren als mijn vriendin van de kerk.

Ik had al jaren niet gebeden, maar uiteindelijk moest ik op mijn knieën. Ik was erg bang, mij bewust van mijn schuld. Die eerste keer, toen ik me oprecht wilde veranderen en bekeren, begon de grote verandering in mijn leven.

Ik probeerde te bidden, maar het ging niet. Ik begon te huilen, de eerste keer in jaren, en ik had het gevoel alsof ik van binnen werd verscheurd. Ik viel om, en nog in de knielende houding kreeg ik allerlei stuipreukingen. Ik bleef in gedachten bidden: 'Alstublieft, help me!'

Ik raakte bijna buiten bewustzijn. Toen trok de lichamelijke pijn weg, en bleef ik alleen maar liggen huilen. Ik had nog een lange weg te gaan om mijn leven te zuiveren, maar ik wist dat de eerste stap het moeilijkst was. Ik begreep het zoenoffer van Christus niet, maar het gevoel van vrede en troost dat mij overmande, liet er geen twijfel over bestaan dat het waar was.

Er was nog veel meer. Chemische samenstellingen die gebruikt worden om emoties te onderdrukken, hebben de neiging om die emoties te verminken, omdat je emotionele groei is onderbroken. Zowel lichamelijk als mentaal herstelde ik behoorlijk. Ik begon zelfs geestelijk te groeien. Maar emotioneel was het een puinhoop. Mijn vriendin die me zo veel en zo lang geholpen had, kon het niet begrijpen. Ik verloor haar vriendschap in mijn pogingen de littekens uit het verleden te overwinnen. Zij zag de uiterlijke veranderingen en dacht dat *die* het moeilijkst waren. Maar de zwaarste strijd werd bij mij van binnen geleverd – emotioneel. Mijn hoogmoed was een heftige tegenstander, en

door de pijnlijke herinneringen werd ik vaak depressief. Ik heb nog een lange weg te gaan, en veel te doen. Ik probeer nu mensen met dezelfde problemen te helpen. Het heeft een paar jaar geduurd om zover te komen, en ik heb veel gevast en gebeden. Als ik terugkijk, doen de herinneringen nog steeds pijn. Ik weet nu dat we door ervaring wijzer worden, door successen en fouten. Ik wou dat ik meer geleerd had zonder de last en de littekens die uit mijn leerproces zijn voortgekomen – ik heb bijna alleen van fouten kunnen leren.

Het doet me enorm veel pijn, en mijn ziel roept het uit van de pijn, als ik anderen dezelfde weg zie inslaan. Jongemannen, jonge vrouwen, denk aan jezelf en aan je vrienden. Voordat je aan verleidingen toegeeft – en neem van mij aan dat hoogmoed en een slechte houding een verleiding zijn – denk aan de invloed die jouw gedrag op een ander zal hebben, en op jezelf in de toekomst.

Het is altijd mogelijk om je te bekeren en terug te komen. Maar het is veel beter om er nooit aan te beginnen. Als je blijft, als je blijft, geef er niet aan toe. Je zult er nooit spijt van hebben als je rein blijft, het woord van wijsheid naleeft, op tijd thuiskomt – die regels zijn er niet voor niets. Ik heb het resultaat van het veronachtzamen van de regels gezien en ook van de uitspraak: 'Dat gebeurt mij toch niet.' Mijn vrienden en ik wisten dat hoe rein een meisje ook mocht zijn, ze uiteindelijk zou zwichten als wij haar aan de drank en de drugs kregen.

De eerste stap op het verkeerde pad is het gemakkelijkst. De eerste stap terug het moeilijkst. Als je die weg inslaat, zijn er heel wat mensen die je graag een handje willen helpen. Maar hoe verder je op die weg komt, hoe eenzamer je zult zijn als je terug wilt.

Ik heb een sterk getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie gekregen. Mijn broeders en zusters in de kerk zijn nog steeds niet volmaakt, maar ik ben uiteindelijk tot het inzicht gekomen dat hun onvolmaaktheid het evangelie niet minder waar maakt. Het laat alleen maar zien dat ook zij mensen zijn.

Ik ken de macht en de realiteit van Satan, maar nu ken ik ook de macht en de realiteit van de Heer en het priesterschap. En ik weet dat 'zij, die bij ons zijn, talrijker zijn dan zij, die bij hen zijn' (zie 2 Koningen 6:15-17).

Schaam je nooit voor je onschuld. Ik bewonder en benijd de mensen die nog steeds onschuldig zijn. Als onschuld eenmaal verloren is, is het weg. Wees alsjeblieft sterk. Er zijn veel meer mensen die op je rekenen dan je ooit zult weten – vrienden, familie en ongeboren kinderen. Stel ze niet teleur. □

Belijden aan de Bisschop

Er is iets in mijn verleden dat ik aan de bisschop moet belijden. Ik wil het echt, maar ik heb de moed niet. Iedere keer dat ik een afspraak met hem wil maken, heb ik weer een reden om het niet te doen. Hoe kan ik mezelf ertoe zetten om het juiste te doen?

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

ONS ANTWOORD

Je bent al op de juiste weg omdat je weet dat je het probleem moet belijden.

De Heer heeft gezegd: 'Hierdoor moogt gij weten of iemand [man, vrouw, jongen, meisje] zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze *belijden* en verzaken (LV 58:43, accenten toegevoegd). Alle zonden moeten door gebed aan onze Hemelse Vader beleiden worden. Ernstige overtredingen moeten ook aan de bisschop of gemeentepresident worden beleiden.

We moeten er om denken dat belijden maar *één* van de stappen in het bekeeringsproces is. We moeten onze zonden ook verzaken,

het waar mogelijk goedmaken, ernaar streven om een voorbeeldig leven te lijden en anderen vergeven die ons iets hebben aangedaan.

Satan wil natuurlijk graag dat je je bekering definitief uitstelt. Hij fluistert je allemaal onzin in het oor - dat de bisschop geschokt zal zijn door wat je vertelt, of dat de bisschop het misschien niet vertrouwelijk zal behandelen.

De bisschop is de vertegenwoordiger van God op aarde om jouw belijdenis aan te horen. Hij kan je helpen om de weg in te slaan van bekering, vergeving en de geweldige vreugde die voortkomt uit de kennis dat je zonden je zijn vergeven.

Hij zal je ondersteunen en alle hulp geven die je nodig hebt. Je kunt er zeker van zijn dat je bisschop alles in vertrouwen zal behandelen.

Als je er nog steeds tegenop ziet om te belijden, overweeg dan eens de volgende ideeën. Misschien dat die je kunnen helpen om de benodigde moed te verzamelen.

1. Bestudeer de Schriften, in het bijzonder de bergrede van de Heiland (Matteüs 5-7).

2. Spreek met je vader, je moeder of een betrouwbare vriend of adviseur.

3. Het helpt misschien als je een van je ouders, een adviseur of je beste vriend meeneemt als je met de bisschop gaat praten. (Je hoeft je vriend niet te vertellen waarover je met de bisschop

wilt praten.) Hij kan je bijstaan en ondersteunen tot bij de deur van de bisschop.

4. Vergeet niet om te bidden. Smee de Heer om de kracht die je nodig hebt.

5. Maak een afspraak met de bisschop. Houd je dan aan die afspraak, ongeacht de omstandigheden. Eigenlijk is het nu de tijd om die afspraak te maken.

Denk tenslotte aan het volgende: De Heer leed en stierf om voor jouw zonden te betalen, zodat je dat niet zelf hoeft te doen. Maar dat kan alleen als jij jouw deel doet – namelijk door je zonden te belijden en te verzoeken. Hoe eerder je dat doet, hoe eerder je de vreugde en de blijdschap van vergeving zult ervaren.

ANTWOORDEN VAN JONGEREN

Ik weet precies hoe je je voelt. Een paar maanden geleden deden mijn vriend en ik iets verkeerd. Daarna leek het wel of er tijdens elke haardvuurvond alleen tegen mij werd gesproken. Ik voelde me ver-

schrikkelijk. Ik wist dat ik er met de bisschop over moest praten, maar ik durfde niet.

Ik probeerde mezelf iets te maken dat als ik het gewoon zou vergeten en het nooit meer zou doen, de

Heer het ook zou vergeten. Vorige week had ik een gesprek met de bisschop om mijn patriarchale zegen aan te vragen. Ik wist dat ik het hem moest vertellen. Ik ging in gebed voordat ik naar hem toeging. En met een gebed in mijn hart haalde ik diep adem en vertelde het hem. En ik voel me nu veel beter! Het was zo *moelijk*. Maar ik ben de Heer dankbaar dat Hij me de moed heeft gegeven om het te vertellen. Nu kan ik me volledig bekeren, en hoef ik die last niet de rest van mijn leven mee te dragen.

Anoniem

Ik weet precies wat het is om de last van een slecht geweten te dragen. Er was iets waar ik met de bisschop over moest spreken, maar het was nogal persoonlijk en ik was doodsbang om erover te praten. En wat het nog erger maakte, de bisschop was mijn buurman. Ik zou hem iedere dag zien en me akelig voelen als hij naar me

zou glimlachen en vragen hoe het met me ging. Diep in mijn hart wist ik dat ik met hem moest praten, maar ik had de kracht en de moed niet. Ik besloot op een dag om te vasten en te bidden, en in de Schriften naar een antwoord en kracht te zoeken. Ik las verschillende teksten die me geholpen hebben: Leer en Verbonden 64:7; 82:1; 95:1; 98:47; Mosiah 26:29-30.

Het is nooit gemakkelijk om een zonde te belijden, maar als je je Hemelse Vader om kracht vraagt, zal Hij je *zegenen*. Hij houdt net zoveel van jou als van zijn andere kinderen. Ik getuig dat als je je problemen met de bisschop bespreekt, je je veel beter zult voelen. De last zal van je schouders worden genomen en je kunt met een schone lei de weg van vergeving inslaan.

Anoniem

Een verlangen hebben om erover te praten, is de eerste stap. Vergeet niet dat de bisschop er is om jou te helpen.

Hij zal je niet bespotten of kleineren, maar hij zal je helpen om voorgoed op het juiste pad te blijven.

*Carolyn Shupe, 15
Las Vegas, Nevada*

Ik weet dat het erg *moelijk* is. Ik spreek uit ervaring. Ik heb er twee jaar over gedaan om de moed te verzamelen om naar de bisschop te gaan. Toen ik uiteindelijk naar hem toeging en met hem over mijn probleem sprak, werd die enorme last van schuldgevoelens en pijn van mijn schouders genomen. Het is bijna onmogelijk om je de vreugde voor te stellen die je voelt als het probleem uit de wereld is geholpen. De dingen die je de bisschop vertelt, worden vertrouwelijk behandeld. Dat hoort ook zo. Hij vertelt

je hoe je je kunt bekeren en je probleem oplossen. Hij laat je ook weten dat je nog steeds een zoon of dochter van God bent en dat je Hemelse Vader nog steeds van je houdt. Ga alsjeblieft naar je bisschop als je er nog niet bent geweest. Je zult er achteraf geen spijt van hebben.

Anoniem

Lieve vriend, ik weet hoe je je voelt. Je bent niet de enige. Ik moest bij mezelf nagaan wat de Heer nu werkelijk voor mij betekende. Ik las Leer en Verbonden 58:42-43 en kwam tot de conclusie dat de Heer op ons geloof wacht en dat wij op zijn verzoeningswerk moeten vertrouwen. Hij houdt van ons en wil ons met open armen ontvangen, zodat wij opnieuw rein zullen worden.

Als je broeder hoop ik dat je voor de kracht en de moed zult bidden, zodat je dit achter je zal laten liggen en voorwaarts zal gaan. Het is niet gemakkelijk, ik weet

het. Maar ik weet ook dat het de enige manier is om bij onze Hemelse Vader terug te komen.

Hij heeft zijn armen naar ons uitgestrekt. Laten wij Hem liefhebben en onze armen naar Hem uitstrekken en zijn hand vastgrijpen.

Anoniem

Nog niet zolang geleden had ik eenzelfde ervaring. Ik wist dat ik mijn overtreding aan de bisschop moest vertellen. Ik wist dat als ik zou komen te overlijden zonder mijn zonde te hebben beleden, ik niet in staat zou zijn mijn Heiland zonder schuldgevoelens in de ogen te kijken. Maar toen dacht ik aan de bisschop. Ik had het gevoel dat hij me respecteerde. Ik was presidente van de lauwermeisjes. Ik had jarenlang vele roepingen in de jonge-vrouwen gehad. De gedachte dat ik het aan de bisschop moest vertellen, deed zeer. Ik had het gevoel dat hij anders over me zou gaan denken.

Ik besloot om het toch maar aan de bisschop te vertellen, om mijn geweten te zuiveren. Ik was erg zenuwachtig toen ik hem opbelde en zei dat ik met hem wilde spreken. De bisschop had erg veel begrip. Hij gaf me geen zedepreken. Hij overtuigde me ervan dat mijn zonde vergeven kon worden en dat mijn Hemelse Vader erg veel van me hield en wilde dat ik gelukkig zou zijn. Nadat ik het hem verteld had, werd de last van mijn schouders genomen en voelde ik me weer rein. De volgende keer dat ik hem zag, behandelde hij me alsof er niets was gebeurd. Hij heeft er nooit meer over gesproken.

Ik heb nog wel eens over mijn overtreding nagedacht, maar het lijkt wel of het in een ander leven is gebeurd. Twee jaar later werd ik in de tempel aan een geweldige man verzegeld. We zijn nu zes maanden getrouwd.

Als ik niet met de bisschop had gesproken, was ik het niet waardig geweest om naar de tempel te gaan.

Het is het echt waard! Je hoeft het alleen maar aan de bisschop en de Heer te vertellen, aan niemand anders. Kop op, en succes.

Anoniem

Ik kampte met hetzelfde probleem. Ik beging een zonde waar ik met mijn bisschop over moest spreken. Ik heb geleerd dat je maar het beste door de zure appel heen kunt bijten.

Ik begrijp dat je er wel over wilt praten, maar dat je bang bent. Misschien dat je de bisschop eerst kunt opbellen en uitleggen dat je met hem over een persoonlijk probleem wilt praten. Daarmee stel je de bisschop in de gelegenheid om tijd voor je vrij te maken, en heb je de eerste stap al gezet.

Denk eraan dat het nemen van de eerste stap, hoe pijnlijk ook, de weg voor je opent om eenmaal met je Hemelse Vader in het celestiale koninkrijk te zijn.

Anoniem

Ga alsjeblieft met je bisschop praten. Hij moet een van je beste vrienden zijn. Hij wil je in dit leven helpen om bij je Hemelse Vader terug te keren.

Ik spreek uit ervaring, want ik stelde mijn bezoek aan de bisschop steeds uit. Ik was bang dat hij me zou uiltachen en zou zeggen dat het stom was wat ik gedaan had. Maar toen ik vertelde wat ik gedaan had, zag ik tot mijn verbazing een traan in zijn oog en ik wist dat hij met me meevoelde. Nadat ik het hem verteld had, stelde hij een paar vragen en spraken we nog uren met elkaar.

Mijn leven veranderde – twee jaar lang had ik me beschaamd, schuldig en ongeliefd gevoeld. Nadat ik met de bisschop had gesproken, wist ik dat de Heer van me hield en dat Hij wilde dat ik goede dingen deed.

Later gaf de bisschop me een tempelaanbeveling, en hij was ook aanwezig toen ik voor tijd en eeuwigheid in het huwelijk trad. Door de liefde van de Heiland was ik het nu waardig om in het huis van mijn Vader te zijn en te trouwen.

Als je met de bisschop praat, zul je de kracht hebben je leven te veranderen. Het is niet gemakkelijk omdat Satan blijft zeggen: 'Je hebt het nu gedaan – het kan geen kwaad meer als je het nog een keer doet.' Maar dat doet het wel.

Vast en bidt. De Heer zal je helpen.

Anoniem

Vraag de Heer om hulp. Hij zal je leiden als je met de bisschop spreekt. Spreek de waarheid. Als je liegt maak je het alleen maar erger, en zul je je er later schuldig over voelen.

*Tonya M. McKoon, 16
Peoria, Arizona*

Voordat ik op zending ging, waren er ook dingen die ik met de bisschop moest ophelderen. Ik was bang om er in de kerk met hem over te praten, ik dacht dat dat zou opvallen. Dus belde ik hem op zijn werk op en zei

dat ik tijdens de JMJV zou basketballen. Ik vroeg of hij dan terloops wilde vragen of hij even met me mocht praten. Ik kan me nu, twee jaar later, nog precies herinneren hoe ik me voelde. Het was een van de moeilijkste dingen die ik ooit had gedaan, maar ik voelde me een stuk beter toen ik uit zijn kantoor kwam.

Anoniem

Ik was een hele tijd bij slechte dingen betrokken geweest waarvan ik wist dat ik er met de bisschop over moest praten. Ik was erg bang om het juiste te doen. In plaats van erover te praten, ging ik niet meer naar de kerk omdat ik me er niet meer thuis voelde. Ik had niet meer omdat ik me daar niet goed genoeg voor voelde. Daardoor raakte ik bij nog meer ernstige overtredingen betrokken die ik later ook zou moeten belijden.

Alsjeblieft, neem van mij aan dat wat je ook gedaan hebt, hoe bang je ook bent om naar de bisschop te

gaan, de schuldenlast meedragen veel erger is dan er over praten. Mijn bisschop vertelde me dat de gevoelens van mijn Hemelse Vader ten opzichte van mij door niets veranderd konden worden. Hoe ernstig de zonde ook mag zijn, Hij zal altijd van de persoon blijven houden.

Beslissingen die de bisschop neemt, zijn voor je eigen bestwil. Niet aan het avondmaal mogen deelnemen of een proeftijd opgelegd krijgen, lijkt misschien wrede, maar het zal alleen maar in je voordeel werken als je het als een hulpmiddel ziet.

Blijf alsjeblieft niet met je geheim rondlopen. Ga met je bisschop praten. Hij is je vriend. Het gevoel dat je krijgt als je het goede hebt gedaan, is geweldig. De bisschop zal zijn liefde voor je niet veranderen. En wat nog belangrijker is, onze Hemelse Vader zal altijd van je blijven houden. Laat angst je leven niet beheersen. Ik weet dat het een grote stap is, maar als ik me kan bekeren van de afschuwelijke dingen waarbij ik betrok-

ken was, en de liefde van mijn Hemelse Vader, mijn bisschop, mijn familie en mezelf kan voelen, kun jij dat ook. Alsjeblieft, bel hem op, maak een afspraak, en zet door.

Anoniem

Ik heb ook iets dergelijks meegemaakt. Ik wilde het zo graag aan de bisschop vertellen, maar ik was bang dat hij geen respect voor me zou hebben als lid van zijn wijk. Ik heb er erg lang over gebeden. Uiteindelijk werd ik genoeg door de Geest getroost om mijn probleem aan de bisschop te vertellen. Nadat ik hem verteld had wat ik had gedaan, liet hij me weten dat het verkeerd was, maar dat hij nog steeds van me hield, evenals mijn Hemelse Vader. Hij liet me weten dat er een weg terug is, namelijk de weg van bekering. Bekering is een geweldig proces. Ik smeek je om het te proberen. De Heer staat op je te wachten!

Anoniem

Een hedendaagse profeet!

ANN NICODEMUS CHRISTENSEN

In oktober 1986 deed ik de televisie aan en schakelde doelloos van kanaal naar kanaal. Op een van de kanalen was de algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik hoorde de spreker zeggen: 'En het evangelie zal aan de niet-joden der aarde worden gepredikt.' Dat interesseerde me werkelijk. Ik was van joodse afkomst en ik was nog nooit 'niet-jood' genoemd. Ik luisterde ingespannen toen de spreker verder ging met dingen te zeggen die ik niet alleen al eerder had gehoord, maar die ik altijd al had geloofd.

Toen de spreker over een hedendaagse profeet sprak, kreeg ik tranen in mijn ogen. Ik had me mijn hele leven al afgevraagd 'Waar zijn de profeten?' Nadat ik ongeveer een half uur ingespannen naar de uitzending van de algemene conferentie had geluisterd, rende ik naar mijn schoonmoeder die naast ons woonde, en vertelde haar over mijn opwinding. Zij schrok toen ik haar vertelde dat ik naar de mormoonse conferentie had gekeken. Ik schrok toen ze zei: 'Daar moet je niet naar luisteren.' Thuis deed ik de televisie weer aan en keek naar de rest van de uitzending.

Ik was daarna zo opgewonden dat ik mijn moeder schreef dat de mormonen een profeet hadden. Toen ging ik naar mijn vrienden, Will en Petera Powell, die lid van de kerk waren. Mijn eerste vraag was: 'Hoe kon die spreker mij een

'niet-jood' noemen?' Gelukkig waren Will en Petera op zending geweest; zij beantwoordden al mijn vragen. Ze gaven me ook een exemplaar van het Boek van Mormon. Toen ik 1 en 2 Nephi uithad, wist ik dat het waar was. Ik las het in twee weken helemaal uit.

Een paar dagen later kreeg ik bij Will en Petera thuis de eerste zendelingenles. Ik voelde de Geest van de Heer getuigen dat de woorden die de zendelingen spraken, waar waren; net zoals er in 2 Nephi 33:1 staat geschreven: 'Wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen.' De leerstellingen kwamen me bekend voor. Ik had altijd al in de beginselen van familiegeschiedenis, familietraditie en familie-eenheid geloofd. Maar wat het meeste indruk op me maakte, was het feit dat er werkelijk een profeet op aarde is.

Toen de zendelingen me vroegen of ik gedoopt wilde worden, zei ik: 'Ja!' Ik werd op 8 februari 1987 door mijn vriend Will Powell gedoopt. Het feit dat er een hedendaagse profeet is, heeft mij, een vrouw van joodse afkomst, volledig veranderd. □

*Ann Nicodemus Christensen is lid van de
Wijk Parowan 1, in de Ring Parowan (Utah).*

Ryan Moody

PETREA EN BRIAN KELLY

Een jongeman en zijn muziek op weg naar een plaats in een wereld die naar hem moet luisteren.

Hij is een knappe jongeman, met blauwe ogen en een vlotte glimlach. Ryan Moody zit achter zijn keyboard en stelt wat bij. Dan spelen zijn vingers gemakkelijk de inleiding van een lied. Het is net alsof je naar de radio luistert, maar het is nieuw. Hij zegt: 'Dit lied heb ik zelf geschreven.' Dan begint hij te zingen. Als je luistert, wordt je helemaal meegesleept. Het geluid is vol en warm, maar ook persoonlijk. Al snel heb je het gevoel dat je aandachtig naar Ryan wil kijken. De muziek geeft een ander deel van Ryan bloot. Het lijkt wel of zijn geest wordt bevrijd uit het lichaam dat aan de rolstoel is gekluisterd. De muziek openbaart iets over hem dat je niet altijd met je ogen kunt zien.

Ryan werd met een open rug geboren en zit al achttien jaar in een rolstoel. De artsen dachten dat hij ook geestelijk gehandicapt was, maar Ryan was een lief, opgewekt kind dat is uit-

gegroeid tot een intelligente, talentvolle jongeman; een jongeman met een bijzonder talent voor muziek en mensen.

Toen Ryan op de lagere school spreekt had, vroeg een van de kinderen hoe het is om gehandicapt te zijn. Ryan antwoordde door te vragen: 'Hoe is het om mens te zijn?' Wat Ryan op dat moment niet kon zeggen, was dat de kerk hem enorm heeft geholpen. 'Ik denk dat veel gehandicapte mensen de neiging hebben om te denken: "Ik kan dit niet, dus mijn leven is niets waard." Maar staat er niet in 1 Samuël 16:7 dat de Heer naar het hart kijkt en niet naar het uiterlijk? Die tekst is voor mij heel belangrijk.'

Ryan was op zijn tweede jaar al geïnteresseerd in muziek. Zijn ouders hadden een koptelefoon op zijn hoofd gezet en in plaats van hem van zijn hoofd te trekken, luisterde hij gefascineerd naar de muziek. Hij begon met pianolessen toen hij zeven was, maar zoals de meeste mensen vond hij het oefenen niet zo leuk. Toen hij leerde spelen, ontdekten hij en zijn moeder zijn talent. 'Ik vond het einde van de meeste muziekstukken niet zo mooi. Dus verzon ik zelf een einde.' Een aantal jaren later ontdekte men dat Ryan een absoluut gehoor had. Toen begon hij muziek te schrijven en op verschil-

lende soorten keyboards te spelen. Hij heeft allerlei onderscheidingen ontvangen voor zijn muzikale talent – componeren, uitvoeren en zingen. Hij werd in de hoogste klas van de lagere school verkozen als meest getalenteerde leerling.

Ryan beschouwt zijn rolstoel niet als een hindernis maar als een hulpmiddel. 'Ik kom er veel sneller mee uit de voeten.' Hij is zijn vrienden dankbaar die hem het gevoel geven dat hij niet anders is. 'Door mijn vrienden hoef ik er helemaal niet aan te denken. Ze vergeeten altijd dat ik in een rolstoel zit. Soms lopen ze door het gras of over iets anders wat voor mij moeilijk is en dan zeggen ze: "Kom op, Ryan. O, sorry, we vergaten dat je in een rolstoel zit."'

Ryan is, net als de meeste jongens van zijn leeftijd, gek op meisjes. En de meisjes vinden hem ook erg aardig. Zijn vader plaagt hem vaak over het feit dat hij zo vaak met meisjes telefoneert, en zijn moeder zegt dat als hij naar een dansavond gaat, hij de hele avond op de dansvloer staat. Hij is bijzonder creatief geworden in het bewegen van zijn rolstoel op de maat van de muziek. 'Ik ben de langzame dansen nog aan het oefenen', zegt Ryan.

Over het uitgaan met meisjes zegt Ryan: 'Soms is het moeilijk omdat de meisjes me wel aardig vinden, maar

met mij uitgaan is anders dan ze gewend zijn. Ze willen niet bij me uit de buurt blijven, maar ze doen het toch omdat ze niet weten hoe ze zich bij iemand in een rolstoel moeten gedragen. Maar als ik werkelijk met een meisje uitga, dan is het heel leuk; ze helpt me in de auto, en dan gaan we.' Ryan heeft een advies voor meisjes die met een jongen in een rolstoel uitgaan. 'Vraag jezelf af: Is hij aardig? Neem dan je beslissing. Als hij inderdaad aardig is, en je mag hem graag, vergeet dan al het andere.'

Muziek heeft Ryan geholpen in contact met anderen te komen en een goed voorbeeld te zijn. Hij geeft tijdens de zomer muziekles op school. Een van zijn vriendinnen was erg ontmoedigd en vroeg Ryan om advies. Hij zei tegen haar dat ze naar huis moest gaan en naar het klassieke radiostation moest luisteren in plaats van naar de hard rock waar ze gewoonlijk naar luisterde. 'Ze volgde mijn advies op', zegt Ryan. 'De volgende dag bedankte ze me en zei dat ze zich niet meer zo ontmoedigd voelde.'

Toen Ryan in het schoolkwartet zong, ontdekte hij dat er woorden in een van de liederen voorkwamen die hem tegen de borst stuitten. Ryan sprak er met de lerares over en stelde voor de woorden te veranderen, maar

ze werd boos. Ryan was door de reactie van de lerares gekwetst. Na schooltijd kwam de lerares naar hem toe en bood haar verontschuldiging aan. 'Ze zei dat het moedig was dat ik het had durven zeggen', zegt Ryan. 'Ze zei dat ze me bewonderde omdat ik voor mijn overtuiging uitkwam en dat ze het probleem wilde oplossen, want ze wilde me graag in het kwartel houden.'

Ryan Moody is priester en komt uit de Wijk Tigard Oregon 2. Hij is eerste assistent in het priestersquorum en huisonderwijzer. Hij vindt het leuk om de bisschop te helpen met de minderactieve leden van het priestersquorum. Hij speelt ook orgel in de kerk. De bisschop zegt: 'Ryan is in staat om de kloof tussen de verschillende groepen in de kerk te overbruggen.'

Vorig jaar ontving Ryan zijn patriarchale zegen, waarin hem beloofd werd dat hij in staat zou zijn het leven van de jongeren waar dan ook te beïnvloeden, en hen van de zegeningen te overtuigen die de Heer voor hen in petto heeft en van de kansen die zij in het leven krijgen. Ryans grootste wens is om op zending te gaan, hoewel zijn lichamelijke conditie dat niet toelaat. 'Ik kan maar niet begrijpen dat anderen die de kans hebben om te gaan, die niet aangrijpen', zegt Ryan. 'Dat is notabene wat ik het allerliefst zou willen doen.' □

DE KERK IS ER VOOR IEDEREEN

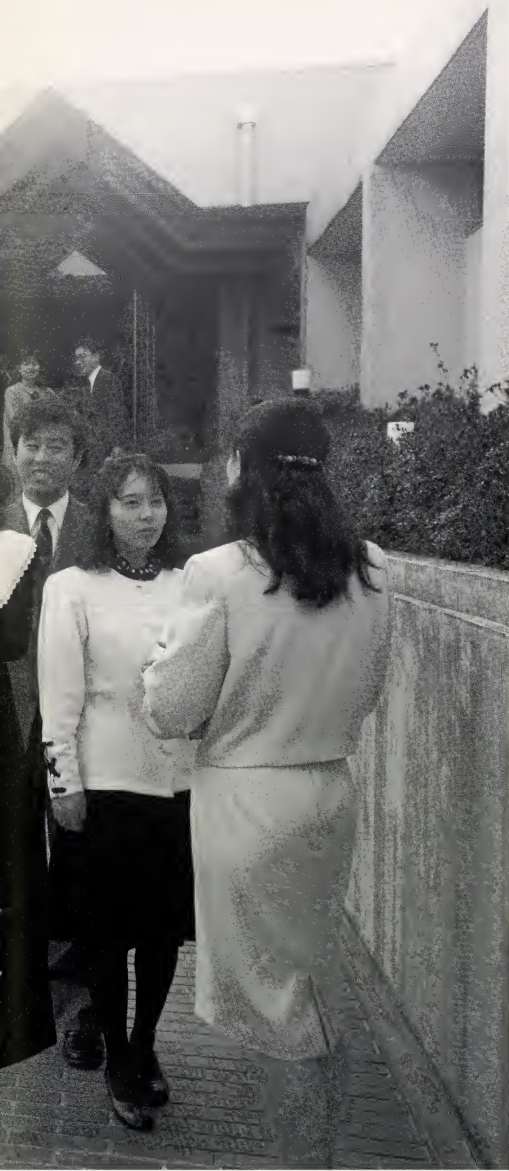
PRESIDENT HOWARD W. HUNTER
PRESIDENT VAN DE RAAD DER TWAALF

Dit is (. .) niet de kerk van de gehuwden, de alleenstaanden, of welke groep of persoon dan ook. Het evangelie (. .) omvat alle verordeningen en verbonden die nodig zijn voor de verlossing en verhoging van ieder die Christus wil aanvaarden.

52 jaar lang mocht ik samen met mijn lieve vrouw door het leven gaan. We zijn nog steeds gehuwd, want ons huwelijk is in de tempel verzegeld en zal eeuwig in stand blijven. Maar toch ging ik bij haar overlijden deel uitmaken van die steeds groter wordende groep alleenstaande leden van de kerk.

Onder de algemene autoriteiten van de kerk zijn er enkelen die opgegroeid zijn in een éénundergezin; sommigen staan alleen omdat hun metgezel is heengegaan; anderen hebben na zo'n verlies een andere lieve en goede partner gevonden met wie ze nu gehuwd zijn. Sommige algemene autoriteiten zijn hun echtgenote voorgedaan in de dood waardoor die geweldige vrouwen weer alleen kwamen te staan, een staat die ze jaren daarvoor aan het altaar hadden afgelegd.

Het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de andere leiders aan het hoofd van de kerk voelen zich betrokken bij de alleenstaanden. Wij bidden constant voor uw geluk en

welzijn. Wij beseffen dat velen van u zich in moeilijke omstandigheden bevinden, en ons hart en onze gebeden gaan naar u uit.

De kerk is er voor alle leden. Wij hopen dat het onderscheid dat wij maken tussen gehuwde en alleenstaande leden, niet verkeerd opgevat wordt; wij willen u niet in een hokje duwen. Ieder van ons, gehuwd of alleenstaand, heeft zo zijn eigenschappen en behoeften; een daarvan is gezien te worden als een kind van God dat de moeite waard is.

Onze geliefde profeet, Ezra Taft Benson, heeft onlangs tot de alleenstaande leden van de kerk gezegd: 'Wij zien hoe u als een essentieel onderdeel van de kerk fungeert. Wij bidden dat de nadruk die wij logischerwijs op het gezin leggen, u nooit het gevoel zal geven dat u minder nodig of minder belangrijk bent. De heilige banden van het lidmaatschap in de kerk gaan veel verder dan de huwelijke staat, de leeftijd of de huidige omstandigheden. Als dochter van God stijgt uw waarde hier ver bovenuit.' (*De Ster*, januari 1989, blz. 84.)

De klarenstoot die de kerk laat horen, is dat allen tot Christus komen, ongeacht hun omstandigheden. Het Boek van Mormon herinnert ons eraan dat de Heiland 'allen [uitnodigt] tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw [en hieraan zouden we kunnen toevoegen gehuwd of alleenstaand] (...) en allen (...) zijn gelijk voor God' (2 Nephi 26:33).

Dit is de kerk van Jezus Christus, niet de kerk van de gehuwden, de alleenstaanden, of welke groep of persoon dan ook. Het evangelie dat wij prediken is het evangelie van Jezus Christus, en het omvat alle verordeningen en verbonden die nodig zijn voor de verlossing en verhoging van ieder die Christus wil aanvaarden en de geboden wil onderhouden die Hij en onze Hemelse Vader hebben gegeven.

Elk gebod is er voor ons welzijn en geluk. Ons doel moet zijn om God lief te hebben en te dienen, en zijn Zoon, onze Heiland Jezus Christus, lief te hebben en te dienen. Onze

grootste genegenheid moet uitgaan naar deze twee heilige personen, en we moeten hen aanbidden met heel ons hart en verstand en al onze macht en sterkte. Wij moeten hen helpen bij de verwezenlijking van hun goddelijk doel, namelijk de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen (Mozes 1:39).

De verzoening die Christus deed was voor ieder mens. Maar ieder moet zijn of haar eigen 'behoudenis bewerken' (Filippenzen 2:12), want we worden niet collectief verlost.

Het feit dat onze vrienden of familie volgens het evangelie leven, zal ons niet verlossen; ieder moet zijn deel doen. Hoewel het waar is dat een echtpaar dat volgens het evangelie leeft, verhoogd zal worden in het celestiale koninkrijk, neemt dit niet weg dat iedere man en iedere vrouw die in een eeuwige relatie verzegeld is, zelf die zegen waardig moet zijn.

Een eeuwig huwelijk zal bestaan uit een man en een vrouw die volgens het evangelie hebben geleefd; die ieder voor

zich met water en de Geest gedoopt zijn; die ieder voor zich naar de tempel zijn geweest om hun begiftiging te ontvangen; die ieder voor zich aan God en hun metgezel trouw beloofd hebben in het huwelijksverbond; en die ieder voor zich hun verbond hebben nageleefd en alles gedaan hebben wat God van hen verwachtte.

Direct voeg ik hieraan toe dat iemand die volgens het evangelie leeft, geen enkele zegen, ook niet die van een eeuwig huwelijk en een eeuwig gezin, onthouden zal worden. Voor sommigen zal deze zegen wat langer op zich laten wachten, misschien tot in het hiernamaals, maar zij zullen die zegen ontvangen.

President Spencer W. Kimball heeft deze geïnspireerde raad gegeven:

‘Wees er ook van overtuigd dat alle trouwe zusters die, buiten hun schuld, in dit leven niet het voorrecht krijgen om verzegeld te worden aan een goede man, die zegen in de eeuwigheid wél zullen ontvangen. Als er momenten zijn dat u intens verlangt naar de verbondenheid en genegenheid van het aardse gezinsleven, weet dan dat uw Hemelse Vader uw smart kent, en dat Hij u eenmaal zo zal zegenen dat woorden van dank u tekort schieten.’ (Algemene oktoberconferentie 1979.)

Tijdens zijn aardse bediening onder zijn kudde in het Heilige Land, en zijn bediening na zijn opstanding onder zijn verstrooide schapen in Amerika, toonde de Heer hoeveel liefde en zorg Hij voor ieder afzonderlijk heeft.

Omgeven door een opringerige menigte voelde Hij de aanraking van een vrouw die genezing verlangde van een ziekte waar zij al twaalf jaar aan leed (zie Lucas 8:43-48). Bij een andere gelegenheid keek hij verder dan het blinde vooroordeel van beschuldigende mensen en de zonde van de beschuldigde. Misschien omdat Hij voelde dat zij zich wilde bekeren, verkoos Christus de waarde van die vrouw te zien en liet Hij haar gaan met het gebod niet meer te zondigen (zie Johannes 8:1-11). Bij weer een andere gelegenheid nam Hij ‘hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader’ (3 Nephi 17:21; cursivering toegevoegd).

Toen de beproevingen van Getsemane en Golgota met rasse schreden naderden, en er veel op zijn gemoed drukte, had de Heiland toch oog voor een weduwe die haar laatste koperstukjes offerde (zie Marcus 12:41-44). Zo merkte Hij ook Zacheüs op, die door zijn kleine gestalte en de grote menigte niets kon zien en in een wilde vijgeboom klom om toch een glimp op te vangen van de Zoon van God (zie Lucas 19:1-5). En toen Hij aan het kruis folterende pijn leed, ging zijn hart uit naar de huilende vrouw die Hem het leven had geschonken (zie Johannes 19:25-27).

Wat een geweldig voorbeeld om na te volgen! Zelfs in enorme smart en pijn had ons Voorbeeld oog voor anderen en zegende Hij hen. Dat was typerend voor Hem wiens aardse leven weinig comfort had gekend en die gezegd had: 'De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen' (Matteüs 8:20). Hij staarde zich niet blind op wat Hij niet had; Hij richtte zich op anderen en diende hen.

Wat dom om niet de rijke gaven te aanvaarden die God ons biedt! Wij kunnen kansen missen om anderen tot zegen te zijn omdat we zelf een zegening waarop wij hoopten, niet hebben ontvangen en verblind worden door zelfmedelijden.

Niet alleen moeten we ervoor waken anderen zegeningen te onthouden door onze eigen dwaaltochten in de woestijnen van zelfmedelijden en zelfbeschuldiging, maar we moeten er ook voor waken *onzelf* zegeningen te onthouden die ons deel hadden kunnen zijn.

In afwachting van beloofde zegeningen moeten we niet de dagen tellen en stil blijven staan, want wie geen vooruitgang maakt gaat in feite achteruit. Zet u in voor goede doelen, waaronder uw eigen ontwikkeling. Een hobby of ambacht beoefenen, naar kennis en wijsheid streven, vooral de dingen Gods, en vaardigheden ontwikkelen en verbeteren zijn alle zaken waaraan we onze tijd nuttig kunnen besteden.

Met liefde in mijn hart wil ik nog enige raad geven.

Aan de *ongehuwde mannen*: Stel een huwelijk niet uit omdat u geen glanzende carrière en financiële status heeft.

Maar stort u ook niet zonder nadenken en inspiratie in een relatie. Vraag de Heer om leiding. Zorg dat u zijn hulp waardig blijft. Bedenk dat het aan u als priesterschapsdrager is om het initiatief te nemen in het zoeken naar een eeuwige metgezel.

Aan de *ongehuwde vrouwen*: De profeten Gods beloven u dat God u gedenkt; als u getrouw bent, zult u *alle* zegeningen ontvangen. In dit leven geen huwelijk en gezin hebben is iets tijdelijks, en de eeuwigheid duurt lang. President

Benson heeft gezegd: 'Tijd bestaat alleen voor de mens. God heeft uw plaats in de eeuwigheid voor ogen' (*De Ster*, januari 1989, blz. 85). Vul uw leven met goede en zinvolle activiteiten.

Aan hen die *gescheiden* zijn: Sta niet toe dat uw beeld van het huwelijk of het leven negatief beïnvloed wordt door teurstelling of een gevoel van mislukking. Verlies niet het geloof in het huwelijk, en laat verbittering u niet ondermijnen of u en hen van wie u houdt of gehouden heeft, verwoesten.

Aan hen die *weduwe* of *weduwnaar* zijn: Het belangrijkste deel van uw leven is *niet voorbij*. Sommigen zullen de kans krijgen om te hertrouwen. Maar voor hen die om wat voor reden dan ook deze weg niet kiezen, liggen er prachtige kansen in het verschiet om te groeien en anderen te dienen.

Aan de *leiders van de priesterschap en de hulporganisaties*: Volg de raad uit de Schriften op en zorg voor de weduwen en wezen (zie LV 83:6). Bid en toon belangstelling voor hen die alleen staan of in een éénoudergezin leven. Geef hun het gevoel dat ze nodig zijn, maar niet het doelwit zijn van al te veel goed bedoelde aandacht. Bedenk: de kerk is er voor *alle leden*.

Aan alle *leden van de kerk*: Beoefen de zuivere godsdienst waar de apostel Jakobus over gesproken heeft: zie om naar de wezen en weduwen (Jakobus 1:27). Wees vriendelijk en zorgzaam voor alle leden. Wees attent. Let op wat u zegt. Zorg dat u anderen niet kwetst met een tactloze opmerking of daad. 'En bovenal, bekleedt uzelf – als met een gewaad – met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is' (LV 88:125).

Moge God ons helpen om elkaar zo te behandelen dat wij de naam heilige der laatste dagen waardig zijn. Moge er niemand onder ons zijn die het gevoel krijgt 'vreemdeling en bijwoner' te zijn, maar mogen wij ons allen 'medeburger der heiligen en huisgenoot Gods' voelen (zie Efeziërs 2:19).

Ik getuig van de werkelijkheid van God onze Hemelse Vader, die van ons houdt en onze gebeden hoort. Ik weet dat zijn Zoon, Jezus Christus, leeft en onze Heiland en Verlosser is. Mogen wij gezegend worden door ons geloof en onze getrouwheid in het onderhouden van de geboden. □

Toespraak die gehouden is op een haardvuuravond voor alleenstaanden in de Tabernakel in Salt Lake City; aangepast.

Het gebed voor

JOHN JOHNSON

de aardappeloogst

EDWARD C. JOHN

Vroeg in het voorjaar van 1947 nam mijn vader een week vrij van zijn werk in de kolenmijn om op onze kleine boerderij te werken. Meestal pootten we net genoeg aardappels voor één jaar.

De rest van de grond gebruikten we om groente te verbouwen voor ons gezin – dat bestond uit vader, moeder, twee broers en één zus. De oogst hielp ons ook om de koeien, varkens en kippen te voeden. Het land was geploegd en er kon gepoot worden, toen de zendelingen hun wekelijkse maaltijd bij ons kwamen gebruiken. We waren allemaal blij elkaar weer te zien, hoewel wij minder-actief in de kerk waren.

Toen vader vertelde dat hij aardappels ging potten, wilden de zendelingen graag helpen. Hij wilde mensen zonder ervaring niet graag laten helpen, maar toen de zendelingen aandrongen, gaf hij toe. Vlak voordat we de volgende morgen naar school gingen, kwamen de zendelingen. We luisterden nog even toen vader hun uitlegde hoe je de pootaardappelen moest klaarmaken om gepoot te kunnen worden. ‘Het is makkelijk. Dit is het oog van de aardappel’, zei hij, en hij wees naar de smalle ronde bobbel. ‘Snij iedere aardappel in kleine stukken en zorg ervoor dat er in ieder stuk zo’n oog zit. Duidelijk?’

‘Ja, hoor’, antwoordden de zendelingen en ze gingen enthousiast aan het werk.

Vader ging een span paarden en een mechanische aardappelpotter huren, en wij gingen naar school.

Toen we tussen de middag thuiskwamen om te eten, zagen we de ramp – de dure pootaardappelen waren vernield! De zendelingen, die niet wisten dat ieder oog wat aardappel eromheen moest hebben om het te voeden, hadden om ons te helpen de aardappel om het oog weggesneden zodat wij

meer te eten zouden hebben. Dus in plaats van elke aardappel in blokjes te snijden met elk een oog, hadden ze elke aardappel in dunne plakjes gesneden met een oog in het midden. De rest van de aardappels hadden ze in een bak gelegd, zodat wij die konden koken en eten.

Vader was wietheet toen hij thuiskwam en zag wat er gebeurde was. Maar hij wilde de zendingen niet beledigen, dus hij doopte de schijfjes in een oplossing die ze tegen ziekte zou beschermen en deed ze in de aardappelpoter. De zendingen voelden zich schuldig en bleven om met het poten te helpen.

Vlak voordat we weer naar school gingen, zagen we vader op de aardappelpoter zitten met de zendingen achterop. Ik wist dat het hun taak was om ervoor te zorgen dat er maar één schijfje tegelijk in de aarde viel. Dat was moeilijk en tijdrovend werk omdat de pootmachine voor blokjes aardappel en niet voor schijfjes was gemaakt.

Toen we uit school thuiskwamen, waren ze bijna klaar met poten. Omdat ieder schijfje maar één oog had, en niet vier à vijf zoals gebruikelijk, namen de aardappels alle grond in beslag. Waar moesten we nu de maïs en het tarwe zaaien, waarmee we onze dieren moesten voederen? Toen een van de zendingen onze wanhoop zag, zei hij: 'Broeder John, mogen we een zegen over uw aardappeloogst uitspreken?' Vader haalde zijn schouders op en zei ja. Ik kan me nog goed herinneren dat de zendingen in hun zegen een rijke oogst beloofden. Vader bedankte de zendingen voor hun hulp en nodigde ze uit om binnen nog wat patat te eten.

Vader ging ontmoedigd weer naar zijn werk in de kolenmijn. Hij was er zeker van dat we dit jaar geen oogst zouden hebben. Maar tot onze verbazing kwamen alle aardappelpotlantes op! Wij waren verbaasd en de zendingen waren opgetogen.

Enige tijd later werden de zendingen overgeplaatst, en

ze zijn er nooit achter gekomen of we wél of geen aardappeloogst hebben gehad. Op een zomerdag toen mijn moeder aan het eten wilde beginnen, ging ik een paar aardappelen rooien. We waren allemaal verbaasd – de aardappelen waren bijna van normale grootte! Moeder zei dat als de rest van de aardappelen even groot waren, we er zelfs wat van konden verkopen. Toen we nog meer aardappelen rooiden, kwamen we erachter dat er ongeveer 4,5 kilo aardappelen aan ieder plantje zat! Toen onze burens en de plaatselijke winkels van onze vroege oogst hoorden, kochten ze gedurende de maanden juli, augustus en september aardappelen van ons. Door hun aankopen nam onze voorraad nauwelijks af. En buiten dat: de kwaliteit en de smaak van de aardappelen waren buitengewoon.

Toen het werkelijk oogsttijd was, rooiden we de rest van de aardappelen. Wat een aardappelen! Sommige wogen 2,5 kilo per stuk, en geen enkele was hol of zacht. Ik weet nog dat er één bij zat van 27 centimeter lang en tien centimeter doorsnee. Onze oogst was vijf keer zo groot als normaal, en omdat we 2 hectare in plaats van de geplande 0,4 hectare hadden gepoot, was onze oogst 25 keer zo groot als we aanvankelijk hadden gepland. Het gerucht deed al gauw de ronde en we konden onze hele oogst verkopen. Toen er voor vader geen werk meer was in de kolenmijn hadden we toch genoeg geld voor schoolkleding, levensmiddelen, voer voor de koeien en kippen, en voedsel en brandstof voor de komende winter.

Maar de allergrootste zegening was geestelijk. Deze aardappelen waren voor ons een wonder, een getuigenis dat God de uitspraken van zijn dienstknechten hoort en verhoort. Ons geloof groeide en we werden veel actiever in de kerk. □

Edward C. John woont in de Ring Globe (Arizona).

'DANIËL IN DE LEEUWENKUIL'; VAN CLARK KELLY PRICE

OMDAT DANIËL HET GOED MET KONING DARIUS KON VINDEN, SPANDEN JALOERSE PRINSEN EN GOVERNEURS EEN COMPILOT TEGEN HEM. ZE LIETEN DE KONING EEN MANIFEST TEKENEN WAARIN STOND DAT UITSLUITEND KONING DARIUS MOCHT WORDEN AANBEDEN. MAAR DE GETROUWE DANIËL BAD NOG STEEDS TOT DE HEER... ALS STRAF WERD HIJ IN DE LEEUWENKUIL GEWORPEN. GOD STUURDE EEN ENGEL OM DE MUILEN VAN DE LEEUWEN TE SLUITEN EN DANIËL KWAM ER ZONDER KLEERSCHOUREN WEER UIT (ZIE DANIËL 6).

De actieve priesterschapsdrager Ryan Moody beschouwt zijn rolstoel niet als een hindernis maar als een hulpmiddel. 'Ik kom er veel sneller mee uit de voeten', zegt hij (zie blz. 34).